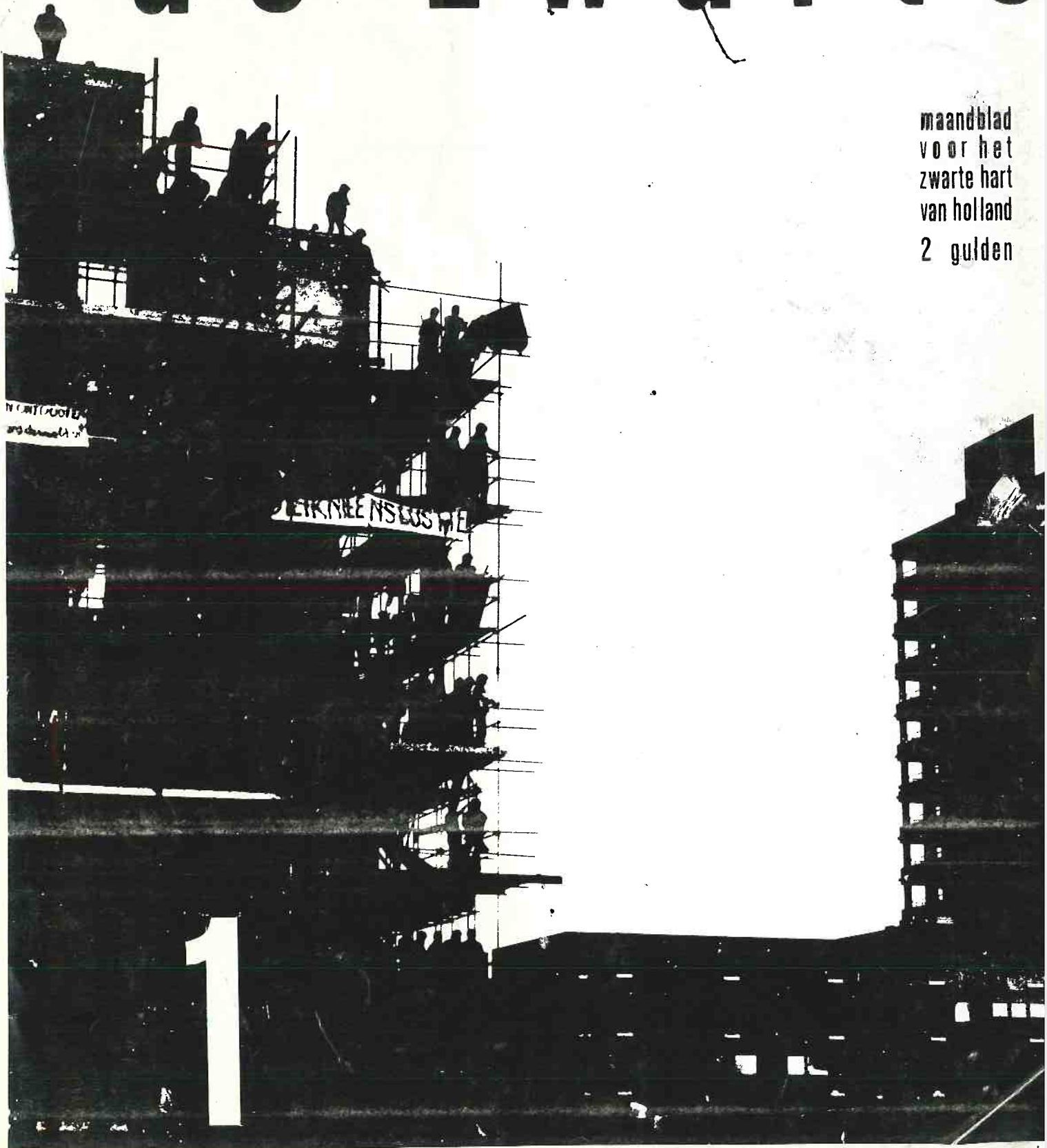


de zwarte

maandblad
voor het
zwarte hart
van holland
2 gulden



"De Zwarte", maandblad voor het zwarte hart van holland. Verschijnt in de regio Den Haag, Leiden, Gouda en Delft.

De samenstellers voelen zich niet zonder meer verantwoordelijk voor elk geplaatst artikel.

REDAKTIEADRES:
Postbus 10233
Den Haag

BETALINGEN:
Gironummer 3442401
t.n.v. "De Zwarte", Leiden.
'stort met gulle hand'

PRIJZEN:
Losse nummers twee piek
Abonnement elf piek (zes nummers).
Gratis voor politieke gevangenen.

DRUKKER:
De Bijstand
Buitennom 216
Den Haag.

Voor je ligt het eerste nummer van 'De Zwarte'. Voor jou, wellicht toekomstig abonnee, is het belangrijk om het 'hoe & waarom' te weten. Welnu....

Het idee is in Den Haag geboren, waar er een gat viel na het verscheiden van het 'Grondarchief', de oude 'Blaauwe Kraker'. Men bleef verstoken van het broodnodige actienieuws, de discussies, de betere berichtgeving. Dit komt allemaal belabberd aan bod in de burgerlijke pers. Er moest een nieuw blad komen, maar toch wat anders van opzet. Gezoeken werd voor een regionale aanpak

Dit heeft een aantal duidelijke voordelen. Door een grotere oplage kan de prijs laag blijven; het beleid in de verschillende gemeentes (bijvoorbeeld met betrekking tot de sociale dienst) kan tegenover elkaar worden gezet; de kontakten tussen de aktivelingen uit de verschillende plaatsen worden versterkt. Zo zijn er nog wel wat dingen te noemen.

Via de kontakten die er lagen vault 'De Grote Leegte' is er op de eerste plaats een uitnodiging uitgegaan naar gelijkgestemde boekhandels in de regio: 'De Vijfde Kolonne' in Boskoop, 'Alarm' in Leiden, 'D.A.D.M' in Delft. De reacties waren enthousiast. Vanuit die eerste groep zijn er vervolgens kontakten gelegd met de tussenliggende plaatsen. Dit zijn inmiddels Zoetermeer, Gouda, Alphen a/d Rijn, Leidschendam en Voorburg.

Wat wordt de inhoud van 'De Zwarte' en wie bepaalt dat? Het is een blad voor 'de beweging'. Door, voor en over het brede scala van buiten-(anti)parlementaire aktiviteiten. Zoals daar zijn: anti-militarisme anti-kernenergie, vrouwenstrijd, milieu-defensie, kraken, arbeiders-zelfbestuur, noem maar op. Binnen deze grenzen is verder alles mogelijk. Belangrijk om te weten is daarbij dat iedere plaats zelf bepaalt wat er voor die plaats in het blad verschijnt. De redactionele aanpak sluit daar op aan: elk nummer wordt in elkaar gezet door een wisselende groep mensen, waarin tegenwoordigers van (zoveel mogelijk) iedere plaats in de regio, waar het blad wordt verspreid.

Maar er zal meer gebeuren. Er zullen reportages en verhalen uit het hele land verschijnen. En niet alleen dat. We verwachten ook artikelen van en over het buitenland. Zo staat er in dit nummer een stuk over de Spaanse ETA, dat is geschreven door een Belg. In volgende nummers kun je verhalen vinden over o.a. de Knast-beweging in Duitsland, anti-militarisme in België etc.

Kortom, alles dat voor ons (zij die het blad samenstellen en zij die het blad lezen) van belang zou kunnen zijn. Alles kan, mits er een ter zake deskundige een stuk wil afscheiden. Misschien ben jij dat; schroom dus niet om je pennevruchten in te leveren.

Het is een start. Er moet nog voor zo ver nog niet aanwezig ervaring worden opgedaan. Daarom verschijnt het blad voorlopig gedurende een half jaar maandelijks. Daarna wordt mogelijk de frekwentie opgevoerd tot tweewekelijks. Mocht blijken dat de zaken vlot verlopen en er is voldoende kopij, dan kan besloten worden om al eerder elke veertien dagen uit te komen.

Voor de zwartkijkers: blijkt dat er geen belangstelling voor de Zwarte bestaat dan gaat de handel weer de prullenbak in.

wegwijzer :

- Het Woensdrechtse vredeskamp	pag. 3
- Een bericht uit de bajes	pag. 4
- De regio kraakt door: berichten uit Leiden, Delft en Den Haag	pag. 5
- Anti-militarisme: het woord aan Jan H.	pag. 8
- Den Haag de vernieling in	pag.10
- Crabeth...Splet in Gouda	pag.11
- Geen 3½ maar 15%: de krakerskorting	pag.12
- De Leidse Ziëkenboeg de Clos?	pag.18
- Baskische problemen: de ETA	pag.20
- Politieberichten	pag.23
- De bananenrepubliek voor de bananen	pag.24
- Het milieu gedumpt	pag.25
- Kultuurschok: schrijvers sgreife	pag.26
- Wandelen door de zwarte regio	pag.27
- Lubbonomics	pag.28

WOENSDRECHT

Het aktiekamp is gelegen op het industrieterrein vlak tegen de vliegbasis waar de kruisraketten komen. Een behoorlijke strook vlak grasland is daar door de gemeente ter beschikking gesteld. Het kamp zelf begint al enigzins vorm te krijgen. Zo is er, na veel aandringen, een aansluiting voor water gekomen waar omheen een keet is gebouwd.

Verderop staat een grote leger tent waarin een houten vloer is gelegd om de optrekkende kou te weren. In deze tent is een complete huiskamer ingericht. Het is voor de mensen met een 'Doodwaard-trauma' een hele verademing ook een ruimte te hebben die warm en gezellig is.

De opgefokte sfeer die vaak ook wel kenmerkend is voor aktiekampen hangt hier niet. De mensen zijn rustig bezig hun winteronderkomen te bouwen, waarbij de sfeer zo ongeveer is als in kraakpanden: timmeren, koffie drinken, eten, kletsen, koffie drinken.....

Het artikel wat hieronder volgt is een weergave van wat er op het kamp speelt en wat de mensen van het kamp mij hebben verteld toen ik het kamp vlak voor de 29ste bezocht.

Op zaterdag 3 september is in Woensdrecht het Vredesaktiekamp van start gegaan. Mensen uit de Peel, Brabant en de randstad hebben een begin gemaakt met een permanent aktiekamp. Door vroegtijdig te starten willen de mensen van het kamp ervoor zorgen dat de aktiekampagne tegen de kruisraketten ook na 29 oktober wordt voortgezet.

Maar dan wel anders. Het kamp is opgezet om de vredesbeweging te activeren en om een breder perspectief aan te geven. En dat is hard nodig. De bonzen van het IKV hebben de beweging gemonopoliseerd en uitgehold. De strategie was en is nog steeds gericht op verbreding en verwacht alle heil van de partijpolitieke effecten.

Maar de 29ste zal wel weer de zoveelste kater opleveren. Nu bestaat er al een vacuüm in het denken 'hoe nu verder'. Het aktiekamp is één van de initiatieven die dit vacuüm kan invullen.

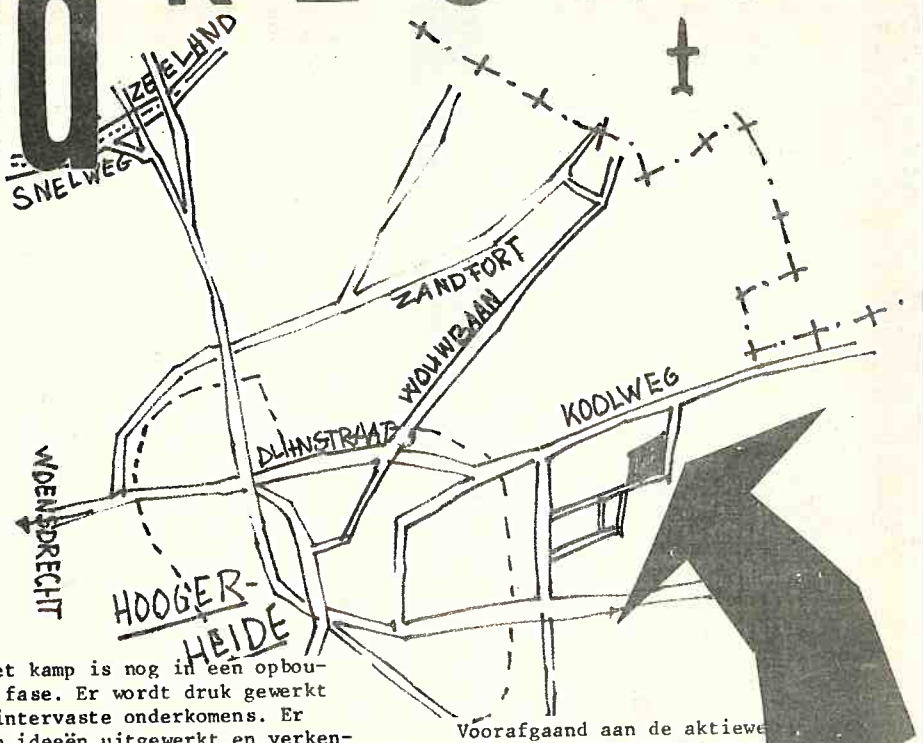
Hoewel de direkte aanleiding voor het oprichten van het kamp de kruisraketten vormden is het ook de bedoeling de verbanden duidelijk te maken met kernenergie en militarisme in het algemeen. Op langere termijn zullen er dan ook zeker akties plaatsvinden bij kazernes, militaire bases en kerncentrales en industriën die produceren voor het militaire apparaat. Juist de samenhang met onderdrukkende structuren, waarvan de kruisraket de meest ekstreme uitdrukking is, geeft aan de strijd een wezenlijke betekenis.

Het kamp is nog in een opbouwende fase. Er wordt druk gewerkt aan wintervaste onderkomens. Er worden ideeën uitgewerkt en verkenningen uitgevoerd om zowel de militaire basis in kaart te brengen als de aktiemogelijkheden duidelijk te krijgen. Nu is al duidelijk dat er twee jaar aan materiële voorbereiding nodig is om de basis in Woensdrecht voor stationering geschikt te maken.

Het is de bedoeling om eksakt in kaart te brengen in welke fasen en stappen die voorbereidingen gepland en uitgevoerd zullen worden. Vanuit het aktiekamp is men ervan overtuigd dat de materiële voorbereidingen goeddeels langelegd kunnen worden. Het is beslist niet zo dat het aktiekamp een soort monopolie krijgt op het direkte verzet tegen de basis in Woensdrecht. Integendeel.

De informatie die men verzamelt wordt juist verspreid om de voorbereiding van akties van groepen mogelijk te maken. Er zijn genoeg geradikaliseerde groepen die verder gaan dan massademonstraties in Den Haag. Het aktiekamp wil wel een centraal punt worden in het verstrekken van relevante informatie. Onmisbaar daarbij zijn de steungroepen die in een aantal plaatsen (Amsterdam, Utrecht, Eindhoven, Zwolle en Wageningen) zijn opgericht. Aan hen wordt relevante informatie over technische en politieke ontwikkelingen doorgespeeld. Zij kunnen op hun beurt helpen met het instand houden van het kamp.

Gedurende de herfstvakantie is er een aktieweek gehouden met discussie en akties. Zo is tien uur lang de hoofdpoort geblokkeerd geweest, zodat het onmogelijk was voor het burgerverkeer de basis op te rijden. Het militair verkeer werd omgeleid via een zijingang. De dag erop is het luchtruim boven de landingsbaan geblokkeerd. Met Doodwaardvliegers met veel aluminium werd de radar in de war gestuurd.



Voorafgaand aan de aktieweek was er een perskonferentie. Er werden harde akties aangekondigd. Het Brabants Nieuwsblad aanleide om negatief over het kamp te berichten. De Waarheid nam deze mededeling over. In plaats van het bericht over het kamp na te trekken was men naar iemand van de vredesbeweging in Woensdrecht gestapt, die zich meteen distancieerde.

Dit voorval staat niet los van de algehele berichtgeving over het kamp. Er is tot nu toe opvallend weinig over het kamp geschreven, behalve dan in de plaatselijke bladen. Omdat het kamp niet op de officiële IKV-lijn ligt wordt het door de aan haar verwante gevestigde 'linkse' media doodgezwegen.

KONTAKTADRES:
Vredeswinkel,
Groteberg 41, Eindhoven.
(tel. 040 - 851609)



Om duidelijkheid te krijgen over de werkelijke redenen om ons b.d. te verklaren, willen we weten of er nog meer mensen dergelijke ervaringen hebben. Schrijven of bellen naar: Fred, Hudsonstraat 41c, Rotterdam 010-769422

Drie jaar cel voor aanslagen met brandbommen

Arnhem — De Arnhemse rechtbank heeft gisteren de 31-jarige Arnhemmer die in juni 1978 een brandbom in het huis van de toenmalige Arnhemse burgemeester J. Roelen wierp, veroordeeld tot een gevangenisstraf van drie jaar. De veroordeelde man heeft in de jaren zeventig nog meer brandbomaanslagen gepleegd, naar zijn zeggen uit 'woede tegen macht en rijkdom'.

BESTE A.

Ik ben heel bereid, eigenlijk dol-enthousiast, om te schrijven in het algemeen, in 'het zwarte hart van Holland' in het bijzonder.

Maar mag het ook meer als één ('enkel') stuk wezen, een hele darm een vervolgverhaal met peristaltische bewegingen. Het moet, want de feiten op zich, van vijf jaar geleden, de brandbompjes, zijn met talloze draden verweven in het patroon van een uitbundig, kleuren schitterend tapijt, dat nog steeds niet af is en zo lang ik leef ook niet af zal zijn. Met liefde wil ik alles beschrijven, de dagen de jaren, de momenten van eeuwigheid, een soort lief-dag-boek, een correspondentie met jou, ik weet wie je bent, in zoverre dat ik je vaak zag en slechts één keer in je kamer wat langer met je praatte.

Juist daarom vind ik het fijn dat je aan me dacht. Aan mijn verhaal dat ik nu al enkele maanden schrijf, MYTAMURA, de mythe van liefde en dood, blijde reclameboodschap, een woordslang die zichzelf voortdurend in de staart bijt.

Zullen we zeggen: dit is mijn eerste medewerking aan het laten ontbranden van de zwarte liefde in het verziekte hart van Holland. Black is beautiful; Big Brother Black Love is hard en droog, vochtig zacht.

Oh, je schreef me over de laatste keer dat je me zag, de algemene ledenvergadering van de Blauwe Aanslag in Den Haag, toen ik met het voorstel kwam een beeldhouwwerk van gips/beton, licht, lucht, kracht, onverzettelijkheid, leeuw (in), boom, staande vrouw te maken boven de toegang van het Buitenhof 212. Het voorstel werd in de vergadering later afgewezen. Ik was er niet bij, woonde in Oosterbeek, had geen geld om weer naar Den Haag te komen, maar wel het enthousiasme om hoe dan ook het beeld te maken, met luttele centen, een vriend die kan lassen, een vriend die graag mee wilde helpen aan de totale opbouw. Ik had al vele dagen werktekeningen gemaakt, ideeën gevormd, gevoel uitgegeven.

Onjuist, vervelend dat zo'n plan wordt afgewezen, op grond van niets, op grond van eventuele andere plannen in de toekomst. Waarom schuiven we allerlei initiatieven, ons zelf, onze verwerkelijking op de lange baan.

Ik doe dat ook onbewust, maar ben steeds weer blij als ik dat niet meer doe, met welke onvoorzienne consequenties dan ook maar. In alles wat we doen zit iets onvoorzien, de blinde vlek in het beeld, als ik me daar maar bewust van ben. Als we ons maar bewust zijn van onze blinde vlekken, de zwarte gaten.

Met andere woorden, ik wil nog steeds graag het beeld maken, het aanbod blijft onverminderd van kracht, maar de macht om het te kunnen doen ligt niet bij mij of bij de Blauwe Aanslag vergadering. Die macht ligt bij ons, in onze samenleving, in de wederkerigheid, de horigheid aan elkaar, de saamhorigheid (uit: Troonrede van 1983, 12 september, uitgesproken door mensen van Nassau).

A., verwacht je reactie, een schrijvend gedicht, onbuigzaam welwillende woorden, vol-zinnen.

Hartlelijke groet, Nico L.
'De Koepel', Arnhem.

PS. Deze week krijg ik hopelijk een schrijfmachine, dan hoef ik niets anders te doen dan met de minste druk in een eigenaardig ritme, letterhamertjes te laten tikken, brieven zingen.

Dan nog één vraag, een verzoek. Wil je de mensen die ik gevangen hou in hun villa en paleis, ook één exemplaar van het Zwarte Hart sturen? Dat zijn:

- De familie van Nassau,
- De familie Baron Sirtema van Grovestins,
- De familie Jonkheer Loridon,
- De familie Jonkheer Feith.

Je zult over deze mensen en onze relatie nog het een en ander lezen.



ZO KAN HET WEL WEER

Maandag 7 november, 's morgens om kwart over acht.

Twee politiewagens stoppen op het drukke kruispunt onder mijn keukenraam. Eén in de middenberm, één op het trottoir; zij hinderen het verkeer niet, zoals dat superette burgers betaamd.

Dan gaan zij over de schreef. Terwijl de gemiddelde baanloze nog maar net enkele uren op één oor ligt breekt de kakafonie los. Van beide wagens wordt het zwaailicht ontstoken en begint de sirene te loeien.

Een ongeluk? Een roofoverval? Een ontruiming?

Niets van dit alles. Iedere automobilist (fietsers worden wonderwel overgeslagen) krijgt een pamfletje in de handen gedrukt. Ook het politiepersoneel is 'boos op Koos'. Dit blijkt hun protest tegen de kortingen op de ambtenarsalarissen. Of we dus maar solidair willen zijn met deze arme werknemers.

De band tussen werkenden en baanlozen; tien minuten lang maken zij zo'n kabaal dat zelfs de verst doorgezakte uitkeringstrekker tot een weinig zachtzinnig ontwaken wordt gedwongen.

Wat zullen de gevolgen zijn, zo vraag ik mij af, als hun akties tot de gewenste resultaten hebben geleid? Ach, ik ken mijn pappenheimers (soldaten van generaal Pappenheim in de 30-jarige oorlog). Zij zullen weer 'normaal' aan de slag gaan onder het aloude politiemotto 'Befehl is Befehl'.

Zonder dankbetuiging voor je solidariteit word je, als je op de stoep fietst, zoals gewoonlijk de rijweg op gebiaft.

Dan word je bij een blokkade tegen wapens in het algemeen en kernwapens in het bijzonder, alsof het de normaalste zaak van de wereld is, weer lustig in elkaar geramd.

Als men weer tevreden is over de hoogte van het bloedgeld dan ligt hun solidariteit weer waar deze altijd heeft gelegen, bij de spekulant, en word je als kraker met de jouen weer even zo vrolijk uit je pand geknuppeld.

Dan komt de politie weer, in de vorm van mobiele eenheid, de Rotterdamse havens binnen om stakende arbeiders over de kling te jagen.

Gek hè? Ik kon op die maandagmorgen niets anders dan hardgrondig schelden op de teringherrie die zij maakten.

LEIDEN

mandemakerssteeg

begijnhof

nieuwe rij 99a

Maandag 10 oktober werd het Begijnhof gekraakt. De huizen zijn eigendom van de universiteit, die geen geld heeft om ze te onderhouden. Ze wil deze huizen dan ook kwijt. Overwogen werd de huizen te slopen. Deze plannen werden echter in eerste instantie (in 2e instantie door de kraak) gedwarsboemd door het buurt-komitee die er in slaagde de huizen op de gemeentelijke monumenten-lijst te laten zetten.

De universiteit ging hiertegen in beroep. De gemeente-raad moet nu beslissen aan wiens kant het gelijk staat. Heeft de universiteit gelijk dan mag ze de huizen slopen, zo niet dan kan de gemeente (die ook geen geld heeft) de universiteit tot renovatie verplichten.

De zaak ligt nu zo dat de universiteit de huizen, omdat ze gekraakt zijn, best goedkoop kwijt wil. Voor een gulden, aan wie dan ook.

Een universiteits-ambtenaar meldde de bewoners dat de universiteit van plan is hen verder te negeren wat betekent dat de kraak voorlopig voor zo'n half jaar safe zit.

De bewoners zijn misschien van plan om een haalbaarheids-onderzoek te doen naar de staat van de huizen, kosten, werkzaamheden en subsidies, om zo te kijken of ze het bij voorbeeld zelf op kunnen knappen/kopen of dat de sloop/renovatie een vastgesteld aantal jaren is uit te stellen tot er geld is of wat er nog meer aan mogelijkheden zijn.

Voorlopig worden de panden bewoond en beschermd tegen verdere verkrotting.

30 April 1983 gekraakt, na 2 jaar leegstand, geen warm water, geen elektriciteit: Kamperen dus. Gelukkig een mooie zomer. Het begon al koud te worden, maar gelukkig een lichtpuntje: Het pand werd verkocht. Redenen genoeg om een ander pand te kraken.

Lokhorststraat 15 dus; ligbad, elektriciteit, cv, gelegen in de binnenstad etc. ect.. Hier hopen de bewoners dus langer te blijven.

Maar nu even serieus; een korte geschiedenis van dit laatst genoemde pand. In 1979 werd dit pand door een zekere v. Brussel opgekocht voor f60.000,- om vervolgens m.b.v. gemeentesubsidie gerenoveerd te worden. Na deze renovatie werd het pand op de woningmarkt gebracht voor f280.000,-; een belachelijke prijs voor een zeer slecht gerenoveerd "trappenhuis". Na 4 jaar leegstand, met af en toe bewoning door mensen zonder huurcontract (een soort kraakwacht dus) werd het pand gevorderd door de bank, omdat de heer van Brussel zijn hypotheek niet meer af kon betalen. De bank bracht het pand vervolgens op de openbare veiling.

Het pand werd weer niet gekocht door mensen die er in wilden wonen, maar door een exploitatie bedrijf in A'dam voor het bedrag van f135.000,-. Het huis staat momenteel nog steeds te koop bij makelaar Fides te Leiden voor f159.000. Redenen genoeg om dit pandje te kraken dus.

Dit geschiedde dan ook op zaterdag 5 november. De kraak verliep langzaam (2½ uur) maar voorspoedig.

De ex bewoners van Nieuwe Rijn 99A.

Op 23 oktober hebben wij drie huizen in de Mandemakerssteeg gekraakt. Deze kraak verliep soepel & snel, doordat de nacht ervoor de deuren al waren opengebroken en er grendels waren geplaatst.

's Ochtends belden we de politie op, die even kwam kijken en weer verdween. 's Middags kwam één van de agenten (zo'n broekie) terug om binnen een kijkje te nemen. Dit in verband met het derde huisje, van V&D, dat als opslagruimte wordt gebruikt. We konden de bovenverdiepingen kraken, omdat er een doorgang zit naar het andere huisje; er zit alleen een luik waar we een grendel op hadden gezet (kraakgeluidig dus!). Hij bekeek het luik, zei dat het oke was en vertrok weer.

Toen hij buiten stond, begonnen een paar V&D-bonzen tegen hem aan te lullen; ze waren duidelijk niet tevreden! En ja hoor, vijf minuten later stond de wout beneden te schreeuwen dat ik uit het pandje moest (ik was alleen thuis), omdat het 'een pand van V&D is' (V&D is een heiligdom?) en omdat 'we zouden kunnen inbreken' (kraker = krimineel). Dat pikte ik natuurlijk niet en begon terug te lul'en.

De gemoederen raakten verhit, het broekie draaide toer nelemaal door en dreigde me eruit te halen ('zal versterking halen'). Gelukkig kwamen er geen hopen wouten, maar een hulpofficier van justitie die ik erin liet. Ik kende hem en hij gaf ons gewoon woonrecht! (Het broekie heb ik niet meer gezien).

We zitten nu ruim twee weken in de huisjes. Ze zijn in een vrij slechte staat, maar ze vallen op te knappen. Wij (Rick & Rob) hebben de eerste tijd vrijwel alles zelf moeten doen, omdat niemand zin had om hier te komen wonen.

Het gaat nu beter; er zijn mensen bij komen wonen en veel vrienden helpen een handje. We hebben stroom en gas, maar jammer genoeg geen water. Er is nog ruimte voor nieuwe bewoners, maar alleen voor mensen die van aanpakken houden, anders heeft het geen zin.

Nog enkele gegevens. De huizen staan leeg sinds augustus '81, de eigenaar van nr. 9 is V&D en van de nrs. 11 en 13 de Centraal Apotheek.

Wie heeft er trouwens houtkachels of allesbranders voor ons?

Groetjes van Rob, Richard, Ronald en de anderen.



NOG MEER KRAAK

Terwijl er op 'hoog nivo' overleg werd gepleegd bleef de gempo (gemeentepolitie) onze hal bezet houden. Met hun luide stemmen en stampende laarzen hielden ze de kinderen wakker. Gelukkig bedaarden ze toen er één begon te huilen. Ook enkelen van de bewoners hielden zich rustiger door de aanwezigheid van de peuters. Zo ontstond er een gedwongen, tamelijk rustig samenzijn, waarin unieke woordenwisingen plaatsvonden.

Diep in de nacht, om half drie, werd de gempo afgelost door de maresjosee, die speciaal voor ons moest overwerken. De bewoners, die al de hele avond waren gekonfronteerd met binnengedrongen gasten, waren niet erg vriendelijk. Maar iemand die laat op de avond binnen kwam (niet door de deur met de kit) schoof wat stoelen voor de uniformen aan en zette een pot thee. Zo brachten we die nacht uiteindelijk al pratend en kaartend met de maresjosee door.

Om zeven uur kwamen hun bazen. Deze vertelden ons dat ze tot de ochtend hadden gewacht in verband met de kinderen en dat we tot twaalf uur de tijd hadden om weg te gaan. De moeders en de kinderen konden eventueel worden opgevangen in de kazerne. Een vertegenwoordiger van de gempo, die erover begon dat we de zaak niet moesten laten eskaleren (!!!??), werd verzocht weg te gaan.

Op 8 augustus van dit jaar hebben wij, de bewonersters, de voormalige Mariakleuterschool aan de Voorstraat 78 in Delft gekraakt. Wij vinden het pand geschikt voor onze doeleinden. Deze zijn:

1. Het bewoonbaar maken van het pand voor groepsbewoning (er wonen momenteel 9 mensen);
2. Kleinschalige bedrijvigheid, waarbij we denken aan een kafée/theehuis, doka, surfplankenwerkplaats (is er al), stencil- en zeefdrukruimte, "sleutel"werkplaats;
3. Een buurtfunctie vervullen (met het oog op de toekomstige sluiting van de peuterspeelzaal en het buurthuis).

Ondertussen is er een kort geding geweest tegen de GEB-penninghouder (die uiteraard niet in het pand woont). Dit hebben we verloren. We hebben om een hoger beroep gevraagd maar door een lullige streek van de advocaat van de tegenpartij (stadsadvocaat van Delft: Timman) zal dit vermoedelijk niet doorgaan. De tegenpartij zijn dus de eigenaressen van het pand. Dit zijn de Zusters van Liefde, die zich verenigd hebben in een Congregatie die gevestigd is te Rosmalen. Zij zijn van plan het pand te verkopen aan de Stichting Schoolbegeleidingsdienst Delft. De SSBD moet binnen twee jaar uit hun huidige pand aan de Markt 1-3 en wil nu van ons pand een kantoor maken.

Hier zijn we tegen. Er staat in Delft al meer dan genoeg lege kantoorruimte. Laten ze die eerst maar eens opvullen. Daarbij had de SSBD eerst ook nog een ander pand op het oog. Inmiddels zouden we al ontruimd moeten zijn. Dit moest op maandag 7 november plaatsvinden. Maar opperhoofd kommissaris Bakker en loco-burgemeester Vos de Wael (bah!, waar we ook nog een boekje over open kunnen doen) hebben de ontruiming uitgesteld tot na het gesprek met de wethouder van Volkshuisvesting op woensdag 9 november. Deze had heel wat bla-bla-bla, maar wij werden er niet veel wijzer van.

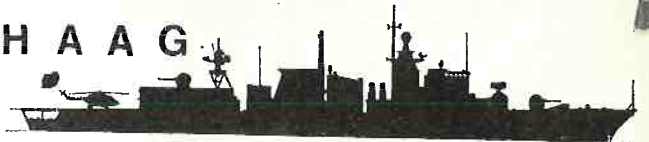
In ieder geval neemt hij het gesprek mee in de gemeenteraad. Wat daaruit komt moeten we maar afwachten. Wij willen dat de gemeente het pand aankoopt en dat het met zelfwerkzaamheid geschikt gemaakt wordt voor groepsbewoning.

Wat we wel weten is dat de politie ons niet eerder zal ontruimen voordat er een (voorlopig) koopkontraakt ligt. Wanneer dit er zal liggen weten we niet. Wat we nu doen is proberen te voorkomen dat de SSBD het pand koopt en we proberen het hoger beroep toch te laten doorgaan.

Bij een eventuele ontruiming rekenen we op veel steun, ook uit de regio.

D E N H A A G

van speijkstraat



Op 28 oktober is Van Speijkstraat 50/56 weer als woonruimte in gebruik genomen. Daarvoor was het kantoor van de nationale marine. De panden zijn eigendom van de Staat der Nederlanden, dus de Rijksgebouwendienst. Ze zijn bestemd tot woonruimte en stonden al geruime tijd leeg (+ 4 dagen). Via de transactie met de gemeente moet de RGD ombouwen en overdragen.

Zondag 30 oktober werd er laat in de avond aangebeld. Er stonden vijftien agenten voor de deur; men had melding gekregen dat er op dat moment werd gekraakt. Omdat ze naar binnen drongen, vroegen we om een huiszoekingsbevel. Die hadden ze niet. We wilden de deur dichtdoen, maar daar hielden ze hun voet tussen. Daarna stemden we erin toe dat twee agenten een rondleiding kregen.

Zij konstateerden dat er nog een kopiëermachine in één der panden stond, dus de woningen waren nog in gebruik door de marine. Dan betreft het militair terrein en hoeft men geen huiszoekingsbevel te tonen. Ze bleven in het huis en schakelden de militaire politie, ofwel de maresjosee in.

We zouden dus ontruimd gaan worden door de maresjosee. We belden een gemeenteraadslid en vertelden het verhaal ook aan een advocaat. De laatste kwam meteen bij ons langs en ging terstond in overleg 'op hoog nivo', zodat hij weer snel uit het zicht verdween.

Om tien uur hadden we een verhuishuwigentje geregeld en waren aan het inpakken. Omstreeks die tijd kwam een bewoner, na een nacht afwezigheid, weer thuis. Hij vond de situatie bepaald swingend en draaide grote joints. De reggae-muziek werd steeds harder gezet. Om elf uur, toen iedereen stond te dansen en er niets meer werd ingepakt, kwam er weer een militaire vertegenwoordiger. Hij deelde mee dat ons huis de volgende dag door de marine aan de RGD zou worden overgedragen en dat ze het daarom voor gezien hielden. Ze gingen weg!!!!

Deze ontruiming is tegengehouden met overleg en argumenten waarnaar geluisterd werd.

Groeten uit de Van Speijk.

Volgens de grondruil tussen het rijk en de gemeente, worden veel kantoren weer woonruimte. Zoals in de Zeestraat, het Buitenom en in de Van Speijkstraat.

De Rijks-Gebouwendienst (RGD) verbouwt de kantoren tot woonruimte op kosten van de gemeente. De gemeente krijgt hiervoor subsidie van het ministerie van Volkshuisvesting. De RGD is een onderdeel van dit ministerie, dat zelf sinds enige tijd onder het superministerie VROM (volkshuisvesting, ruimtelijke ordening en milieubeheer) valt. (Hoezo onoverzichtelijk?).

Op 10 november is er overleg met de gemeente. De RGD heeft bij monde van de heer Peters geen behoefte aan een gesprek met ons. Wel heeft de RGD opeens enorme haast met hun verbouwingsplannen. Per 1 januari willen ze verbouwen, terwijl hun architect nog moet beginnen.

Het pand is na korte tijd van leegstand gekraakt. Als we langer hadden gewacht, had het gebouw lange tijd leeg gestaan en was het interieur vernield. Nu is het gebouw in orde. Toiletten, ramen, waterleiding, alles is nog goed. Als we langer hadden gewacht was het gesloopt; we kennen de RGD.

Nu het pand wordt gebruikt heeft de RGD vreselijke haast. Anders zou het zeker tot juni '84 hebben geduurd voordat ze de plannen hadden ingediend.

De verbouwing die ze willen gaat overbodig veel geld kosten. Het zou veel te dure woonruimte opleveren. Gelukkig gaat dat nu niet door!

brullend breekijzer

Lutherse Burgwal 1 in Den Haag is al 4 jaar gekraakt en wordt gebruikt als ontmoetingscentrum/activiteitscentrum (het Brullende Breekijzer), vergaderruimte en woonruimte (de bovenste twee verdiepingen). Het pand werd indertijd gekraakt als ruimte voor het Komitee Jongeren Huisvesting (KJH) en een 'kraak/informatiecentrum'.

Op het moment van kraken stond de boel al drie jaar leeg dus het werd hoog tijd voor ingebruikname. Het

pand verkeerde in slechte staat; 'vier muren en een lekkend dak'. Na het kraken is er dan ook veel aan opgeknapt: gas-, water- en elektriciteitsleidingen aanbrengen, muurtjes neerzetten, lekkages verhelpen enz. enz.

In den beginne is er ook een brief naar de eigenaar gegaan maar daar werd niet op gereageerd en verder zijn er geen verdere pogingen tot onderhandelingen genomen. Naar ons idee kan er ook weinig met het pandje gedaan worden (staat op de monumentenlijst, gelegen aan een drukke verkeersweg, stamt uit 1880 en officieel is het een pakhuisje). In 1981 is het pand verkocht, maar van de nieuwe eigenaar werd niets vernomen.

Het Brullende Breekijzer neemt een wat centrale plaats in binnen Den Haag. De ruimte wordt gebruikt door verschillende groepen (vergaderruimte, actiepoint enz.)

Er wordt een kraakspreekuur gedraaid en er kan b.v. gestencild worden. D.m.v. de activiteiten in het BB worden diverse acties ondersteund. Alles koek en ei dus, geen vuiltje aan de lucht. Totdat een paar maanden geleden ene Robert v. Puffelen aan de deur klopte...

Hij stelde zich voor als aanstaand koper van het pand, en er waren wat hem betrof drie mogelijkheden wat er met het pand kon gaan gebeuren na aankoop. 1. als t'ie het koopt wordt het leeg opgeleverd (!!!!), 2. het wordt verbouwd voor de huidige bewoners/gebruikers, 3. het pand blijft in deze staat en er gaat huur betaald worden. Bij mogelijkheid nummer drie kwam in een gesprek het prijsje van 750 gulden naar voren (op onderhoud hoefde je niet te rekenen!).

Voor ons betekent dat dus drie onmogelijkheden.

v. Puffelen vertelde dat hij wel meer pandjes die gekraakt zijn opkoopt. Vragend naar een voorbeeld noemde hij de Kon. Emmakade 62, daar had hij de bewoners een huurte van 175,- per bewoner aangeboden... Dat klinkt wel leuk maar toevallig kennen wij de gebeurtenissen rondom het pand! De krakers zijn daar weggegaan, er zijn een aantal 2-kamerappartementjes in gezet en die staan nu in de krant voor 525 gulden exclusief !!!! Dat klinkt dus al stukken minder sociaal dus. Waarschijnlijk krijgt de goede man flinke kortingen bij aankoop omdat er krakers in zitten.

Op het moment is er nog weinig zeker, afgezien van het feit dat volgens v. Puffelen het voorlopig koopcontract getekend is. Wij blijven in ieder geval niet werkeloos toekijken bij eventuele moeilijkheden rondom het pand. We verwachten binnenkort meer 'zekerheid' te hebben en houden jullie op de hoogte.

Bouwers/gebruikers van:
Het Brullende Breekijzer

paviljoensgracht

Dat over van Puffelen het laatste woord nog niet gevallen is, valt te konkluderen als je zijn praktijken van de laatste drie maanden nagaat. Naast bovengenoemde voorbeelden rotzooit hij wat aan met Paviljoensgracht 84.

Paviljoensgracht 84 is sinds december '81 gekraakt. Eigenaar van het pand was toen Westland-Utrecht hypotheekbank. Sinds de kraak zijn de 8 bewonersters druk aan het onderhandelen geslagen met de bank. In eerste instantie wilde de bank daar wel op ingaan, later stopte zij de onderhandelingen.

Een tijd lang bleef het rustig rond het pand, totdat er vorige maand een brief binnen viel, met de mededeling dat het pand verkocht zou worden aan Polair B.V.

Dit blijkt een B.V. te zijn van, ja jawel, Robert van Puffelen. Ook telefonies kondigde hij zich aan als de nieuwe eigenaar. Bovendien onthulde hij gelijk zijn plan hij wil het pand verbouwen tot luukse app. en dan verhuren voor een bedrag van f650,- exclusief. Misschien hebben de bewoners interesse?

Het is duidelijk dat hier een vies luchtje aanzit. Van Puffelen doet zich zowel tegenover het Brullend Breekijzer als tegenover Paviljoensgracht voor als eigenaar van de betreffende panden, terwijl hij dat nog helemaal niet is. Hij maakte daarbij gebruik van ten minste twee B.V.'s, waarvan een Polair is. Bovendien komt hij brutaalweg langs met een aantal twijfelachtige voorstellen. Dat zijn oog daarbij op kraakpanden valt is natuurlijk ook niet toevallig.

Kortom het wordt tijd om van Puffelen's doopceel wat verder te lichten. Als er nog andere panden te maken hebben gehad met ene van Puffelen ontvangen we daar graag informatie over.



STADS VERNIEUWINGS KRANT

ORIENTEER U IN DE HAAGSE STADSVERNIEUWING

STADSVERNIEUWING IN DEN HAAG

Tijdens een lange en vervelende vergadering heeft wethouder Dijkstra met blokjes zitten schuiven op een plattegrondje van het spijkermakerskwartier. Een andere konklusie is nauwelijks mogelijk. Enige dieper liggende gedachte is niet te vinden in zijn plannen, behalve dan misschien: 'hoe kunnen we zo snel mogelijk veel mensen uit andere stadsvernieuwingsgebieden in de binnenstad kwijt, met als gelukkige bijkomstigheid dat we ook meteen onze hoeveelheid woningen binnenhalen.

Het spijkermakerskwartier is een buurt in het oude centrum van Den Haag, tussen de prinsegracht en het buitenom. Voor de stadsvernieuwing van het oude centrum is gekozen voor een aanpak in deelgebieden; vier in het totaal.

- Globaal ziet zo'n aanpak er als volgt uit:
- Bestemmingsplan voor het oude centrum (centrum-zuid),
 - aanwijzingsbesluit om subsidie te kunnen krijgen van het rijk (voor intimi: via de ISR, interim saldo regeling),
 - Uitwerkingsplan, herindelingsplan ook om subsidie te kunnen krijgen en om de stadsvernieuwingsactiviteiten op elkaar af te stemmen (renovatie, nieuwbouw, inrichting),
 - Bouwplannen.

Deze omvangrijke procedures geven in ieder geval de mogelijkheid om nauwgezette slopen/handhaven afwegingen te maken (i.v.m. het 'monumentale karakter' van het oude centrum) en om de integratie van wonen en bedrijven te kunnen handhaven (karakteristiek voor het oude centrum). Per slot van rekening is stadsvernieuwing te vergelijken met een chirurgische ingreep, waarbij de patiënt mag komen te overlijden.

Nu in deelgebied 1 veel ervaringen zijn opgedaan (gesprekken met bewoners e.d.) zouden deelge-

bied 2 en 3 aan de beurt komen. Door problemen rond de prostitutie is het waarschijnlijk dat deze deelgebieden niet nu al aangepakt kunnen worden; er moet eerst nog met de penose onderhandeld worden.

Volgens wethouder Dijkstra - die de Haagse stadsvernieuwing uit het slop heeft gehaald - is het onaanvaardbaar dat hierdoor volgend jaar weleens geen nieuwbouw gerealiseerd zou kunnen gaan worden. Blijkbaar hangt een politieke carrière nauw samen met hoeveelheden eerste palen slaan, sleutels overhandigen en sloopballen zwaaien. Dus dan maar liever de deelgebiedswijze aanpak vergeten en lukraak in het oude centrum wat lokaties volbouwen.

Voor een enkel verkrot/uitgebrand pandje wil zo'n aanpak nog wel opgaan, maar wanneer het er op neer komt dat alle open gaten in de stad zonder meer worden volgebouwd en nu met name in deelgebied 4, het spijkermakerskwartier, in onze binnenstad wel vergeten.

Dat de gemeente zo overhaast met ingrijpende plannen voor dit gebied kan komen is ondermeer het gevolg van een ruiltransaktie met de rijksgebouwendienst (RGD, zie ook het artikel over de Van Speijk). De RGD heeft jarenlang in Den Haag als een spekulant met gronden en gebouwen om kunnen gaan (Den Haag als regeringsstad, werkgelegenheid en meer van dat).

Door kraakacties, gebrek aan geld en parkeer- en vervoersproblemen kreeg de RGD behoefte aan andere lokatiemogelijkheden, die echter hoofdzakelijk gemeente-eigendom waren. Deze ruiltransaktie heeft de

gemeente 'zomaar' twee behoorlijke lappen grond met bebouwing in het spijkermakerskwartier opgeleverd. Niet alleen grond met bebouwing, maar ook gebouwen met bewoners, krakers (m/v) zelfs: de Blauwe Aanslag en Sirene.

De gemeente was hiervan op de hoogte - toelichting bestemmingsplan, een bezoek aan de Blauwe Aanslag - en heeft in de nieuwe plannen dat laatste pand (het hoofdgebouw, we nemen voor het gemak aan dat de voorgestelde sloop van op het bin- nenterrein gelegen gebouwtjes het gevolg is van onbekendheid met de situatie) laten bestaan, en voor huize Sirene, wat een onderdeel is van een kompleks dat nog in gebruik is, renovatie gesuggereerd. Let wel dat het om gebouwen gaat en niet om de status van de bewoners, maar toch lijkt het erop dat de gemeente Den Haag inziet, wat krakers allang weten, namelijk:

Lang voordat de gemeente iets doet zijn krakers al bezig met het verbeteren van de stad en het woon- leefmilieu door in eigen beheer huisvesting te creëren voor woningzoekenden en kleinschalige bedrijfsvormen in leegstaande (kantoor)pan- den.

Krakers kiezen bij het opknappen van panden voor een kollektieve beheersvorm, wat zoveel wil zeggen dat alle bewoners (m/v) en gebruikers (m/v) even verantwoordelijk zijn voor het instand houden van de gemeenschappelijke situatie. Deze vorm van kollektief beheer valt niet samen met een kollektief bezit en is een wankale basis binnen ons rechtsstelsel. (Het recht van eigendom bestaat nog altijd ten koste van het recht van gebruik).

Naast deze vorm van beheer bestaat er ook nog een variant, waarbij eerst wordt gekraakt, waarna de gemeente binnenkomt met poen en een feestelijke opening, omdat het toe- vallig een gunstige ontwikkeling bleek binnen het falend gemeentelijk beleid. (Binnenkort te verwachten: door de gemeente gestimuleerde kraakacties om het voorzieningennivo op peil te houden, als verklozen:vrijwilligersproject natuurlijk).

Krakers in het spijkermakerskwartier zitten niet geduldig te wachten tot de gemeente langskomt om wat ongelukkige plannetjes uit te voeren. Zij voeren konkreet het beheer over de grond en de gebouwen en eisen hiervoor erkenning door de gemeente. Dit beheer resulteert niet in een rigide eigendomsbewustzijn. Alle veranderingen in dat beheer zijn denkbaar, mits deze voor alle direkt betrokken (buurt) bewoners -dus ook krakers- aanvaardbaar zijn.

In zo'n situatie zal er bij wethouder en gemeentelijke diensten een belangrijke mentaliteitsverandering en een herwaardering van de eigen positie in de stadsvernieuwing moeten plaatsvinden. Om te beginnen:

In algemene zin een samenhangende visie ontwikkelen op wat de stedenbouwkundige, demografische, sociale, economische en milieu aspecten zijn van stadsvernieuwing, zonder dat daarbij het politieke gewin van deze of gene figuur(m/v) doorslaggevend is.

In het spijkermakerskwartier: -De gemeente wordt op haar beurt belemmerd door hogere overheden. Door af te zien van bemoeienis met konkrete projekten kunnen hier buiten allerlei stompzinnige regels en voorschriften om hoogwaardige en goedkope woon en werkvoorzieningen worden gerealiseerd. Een voor de toekomst waardevol leerproces. Gemeentelijke ambities in de stadsvernieuwing en verbetering worden hoofdzakelijk vermaterialiseerd in dichtbewoonde nieuwbouwblokken (de schilderswijk heeft een twijfelachtig rekord opgeleverd). De gemeente moet nu zelf maar eens ervaring op gaan doen met het hergebruik van oude (niet als monument beschreven) bedrijfspanden en deze niet zonder meer slopen. Juist deze panden zijn zo geschikt om op goedkope wijze wonen en werken te integreren, wat het karakter van de binnenstad kenmerkt.

Misschien kan dan worden gegerandeerd dat er een begin wordt gemaakt met wat stadsvernieuwing en verbetering in feite moeten inhouden. Niet alleen het opruimen van krotten uit een eerder tijdperk om daar krotten van de toekomst voor in de plaats te zetten, maar juist het proces van vernieuwing en verbetering van het stedelijk milieu, waardoor uitdrukking wordt gegeven aan en ruimte wordt gemaakt voor het voortdurende veranderende bewustzijn van een steeds van samenstelling veranderende stadsbevolking.

Je kunt het zo moeilijk omschrijven als je wilt, maar in het spijkermakerskwartier is deze stadsvernieuwing en verbetering al jaren aan de gang.

Dus geen gezeur meer over krakers die de stadsvernieuwing tegenhouden!



Gouda/Reuter/Api-Sinds 8 November 1983 is het drie jaar geleden dat de panden Crabethstraat 2 en 4 zijn gekraakt. Dit voormalig meisjesinternaat van de scholengemeenschap op reformatorische gronslag, "DE Driestar", stond al 1½ jaar leeg. De krakers, toentertijd bestaande uit 10 jongeren, is in de loop der der tijd, na diverse bewonerswisselingen, uitgegroeid tot een stabiele bewonersgroep van 17 mensen (17 jonge volwassen mannen en vrouwen- red. hihi)

Een half jaar nadat de koevoet de deur deed wijken en de krakers zich de toegang verschaften tot hun nieuwe woning, die voorheen onderdak bood aan een burgermeester, eminenties als tandartsen etc. en natuurlijk aan een horde jonge blijde gristelijke meisjes, stuurde de krakers een brief naar B&W van Gouda, waarbij zij er bij de gemeen te op aan drongen om tot aankoop of vordering van de gekraakte panden over te gaan, om zodoende blijvende jongerenhuisvesting te garanderen.

Na enige aandrang van de krakers is er toen door B&W een onderzoek verricht naar de haalbaarheid van renovatie. Dit onderzoek hield in: Een stel ambtenaren die in minder dan een half uur (20 min en 12 sec. volgens ooggetuigen), zich zo snel mogelijk door en om het pand verplaatst hebben. Natte-vinger-werk!! Resultaat van het onderzoek:

Kosten f200.000,- x 2 huizen.
De beslissing van Weth. Van de Bos Czn. (gebruikt nu ook head and shoulders) aan de hand van genoemd onderzoek:

Renovatie financieel niet haalbaar waardoor vordering of aankoping geen aanbeveling verdient (head and shoulders wel dus)

(Nu wil het geval dat Gouda's grootste leegstands vertegenwoordiger, makelaar Van het Hof, een dikke vinger in de vorderingskommissie heeft en dat er dus zo-i-zo niet gevorderd wordt. Van het Hof is goed voor + 150 leegstaande woonhuizen. RED.)
Begin 1983 diende een Amsterdams project ontwikkelaar een bouwplan in voor de lokaties Crabethstraat 2 t/m 10. Op dat moment herinnerde

de wethouder (die van die roos) dat hij een poos geleden van een stel ordeverstorders een verzoek had binnen gekregen betreffende de vordering of aankoop van 2 van deze panden, maar dat hij na een routineonderzoekje die lui nooit antwoord had gegeven. Daar was het dan nu een uitstekend moment voor, door dit antwoord direkt te verzegelen van het nieuwe sloop-, en bouwplan. Dit plan voorziet in de bouw van een kerkruimte (godbeware) met daar boven 27 bejaardenappartementen.

De dingen raakte in een sroomversnelling. Daar waar geen geld was voor jongerenhuisvesting, was opeens (veel meer) geld voor sloop en de bouw van een kerk (godbeter't) en bejaardenflats. Een kerk, Gouda heeft een kerk op elke 10 inwoners, die overigens ook nog eens in strijd met het bestemmingsplan is, waarin staat dat de lokaties hun huidige woonbestemming moeten behouden.

De raadscommissie voor advies volkshuisvesting (voorzitter: het schilverhoofd) had dit punt opeens op de agenda staan, iets waar normaal een ½ jaar overheen gaat. Hierdoor ontnam Wethouder Smeergeld-Schouderborstel de krakers de kans om met een tegenplan te komen, iets wat ze na nadrukkelijk verzoek, met de steun van klein-links bleven weigeren. Advies aan de Raad: Slopen en bouwen, niet lullen maar zakken vullen.

De tweede stap die ze moesten nemen kwam twee weken later op de raadsvergadering, het verlenen van een sloop-, en bouwvergunning en het verwerpen van de uitgebreide bezwaarschriften die, o.a. door dekrakers, waren ingediend. Als de krakers/bewoners deze heren van goed fatsoen hun gaan laten gaan zal op zeer korte termijn een prima huisvesting voor 17 mensen verdwijnen.

De krakers zullen zich tot het uiterste verzetten om niet het slachtoffer te worden van politieke onwil om het woonrecht van jongeren te erkennen. De Crabethstraat blijf bewoont tot de gemeente met een aanvaardbaar alternatief komt voor de jongerenhuisvesting.

Krakerskorting: een politieke sanktie

SINDS 1 JANUARI 1978 DE LANDELIJKE BIJSTANDSNORM WERD GEWIJZIGD, IS DE BE-
RUCHTE KRAKERSKORTING EEN FENOMEEN AAN HET WORDEN. TERWIJL DE NIEUWE BELEIDS
LIJN JUIST INHIELD DAT ER GEEN OPTELSON MEER WERD GEMAAKT VAN ALLERLEI
"NOODZAKELIJKE KOSTEN VOOR LEVENSONDERHOUD" EN ER VOORTAAN EEN VAST BEDRAG
ZOU WORDEN UITGEKEERD AAN IEDEREEN, ONGEACHT DE PERSOONLIJKE KOSTEN, BLIJKEN
DE BEZUINIGERS PLOTSELING EEN MAAS IN DE WET TE HEBBEN GEVONDEN.
DE MAAS IN DE NIEUWE REGELING IS HET WOORD "WOONKOSTEN". ZO KUN JE KRAKERS
DUS PAKKEN, DIE VALLEN LETTERLIJK BUITEN DE NORM.
DEN HAAG MAAKT HET NOG WAT BONTER EN PAKT GELIJK MAAR IEDEREEN DIE SAMEN MET
ANDEREN IN EEN HUIS WOONT WEGENS "SUBSTANTIEEL VOORDEEL". GEEN GEZEUR MEER
OVER SAMENWONEN OF GROEPSWONEN, DE TANDENBORSTELS WORDEN NIET MEER GETELD.
HETZELFDE HUISNUMMER HEBBEN IS AL GOED VOOR 15% KORTING.

De ellende begon in Arnhem.
Een kraakster van een gemeen-
tewoning werd f207,- gekort
omdat ze geen huur betaalde.
De Kroon, als hoogste beroeps
instantie, oordeelde 'dat de
zich ten aanzien van de be-
trokkene voordoende feiten en
omstandigheden dermate ver-
schillen van die, welke bij de
invoering van de all-in-norm
als uitgangspunt voor ogen
hebben gestaan, dat korten in
dit geval gerechtvaardigd
moet worden geacht'.

In gewoon Nederlands be-
tekend dit dus dat de regel
nooit bedoeld is geweest
voor krakers zonder huur en
energiekosten. Ondertussen is
gebleken dat het zeer moeilijk
is om met gewoon beroep aan-
tekenen tegen de krakerskorting
te protesteren. Sinds
1978 zijn er tal van Kroon-
uitspraken geweest, die
slechts willekeurig enige va-
ge richtlijnen hebben gegeven.

De Kroon (lees: een deel
van de Raad v. State, bijge-
stuurd door de top-ambtena-
ren van Sociale Zaken) laat
de beleidsvorming over aan
de gemeenten. Je gemeente
bepaalt dus of en in hoeverre
je gekort wordt.

Een Haagse kraker aan het
woord:

John: Na drie weken kreeg
ik te horen dat ik een uit-
kering kreeg. Op het brief-
je stond dat ik een norma-
re korting had. Ik weet niet
wat dat inhoudt, dus ik
belde meteen op. 't Bleek
in eerste instantie dat het
een krakerskorting was, ze
wisten het verder ook niet.
Ze zeiden dat het op 1 sep-
tember was ingegaan en dat
ik er maar genoege mee
moest nemen. Een week later
kreeg ik pas de beschikking
Daar stond in dat, omdat ik
f100,- huur betaalde (voor
onderhoud), ik economies
voordeel had en dus 15% korting
kreeg.

ZE HEBBEN DUIDELIJK HET
WOORD KRAKEN GEBRUIKT TOEN
JE UITKERING LAGER WERD?
Op dat moment wel. Ik ben
de eerste kraker in Den
Haag die om die reden ge-
kort wordt. (anderhalve week
later was iedereen in de
grote panden gekort, maar
ditkeer op grond van ge-
meenschappelijk wonen!)

HOE WERD HET GEMOTIVEERD?
Er werd niks gemotiveerd.
Ze hadden het normbedrag ge-
steld op f250,-. Ik vertelde
dat ik f100,- aan huur be-
taald en f150,- apart leg om
de achterstallige gas- en
lichtrekening te betalen.

HEBBEN ZE JE TOEGEZEGD DE
GAS- EN LICHTREKENING DIRECT
TE GAAN BETALEN OMDAT JE
GEKORT WORDT?
Dat had er niks mee te maken
volgens hun, ik kon alleen
in beroep gaan.

HOE GA JE NU DIRECT JE GEB-
BETALEN?

John: Ik weet het echt niet
Ik zal naar een andere stad
moeten verhuizen, waar het
nog niet van kracht is. Maar
gaan verhuizen daar pas ik
voor. Je hebt gekozen voor
een bepaalde vorm van wonen
en leven, 't is belachelijk
dat je daarvoor gekort
wordt. Het gaat helemaal de
kant uit van verplicht trou-
wen en een flatje huren.

De gemeenten zijn niet ver-
plicht de beslissingen van
de Kroon over te nemen. Ze
kunnen er hooguit door een
'ministerieele verordening'
toe gedwongen worden. Aan-
gezien de minister tot nu
toe geweigerd heeft hier-
over uitspraken te doen, dat
ligt politiek link, is het
eventueel korten van krakers
en andere woonvormen volle-
dig ter verantwoording van
de gemeente. Het zich ver-
schuilen achter Kroonuit-
spraken is onzin. In feite
worden hier politieke be-
slissingen genomen door
ambtenaren.

Inmiddels zijn er aan de
hand van de Kroonuitspraken
wel een aantal richtlijnen
te vinden die de ambtenaar
uit z'n mouw zal moeten
schudden bij een dergelijke
politiek:

1. kosten van grootonder-
houd kunnen geen rol spelen
in het kader van de bijstand
2. In principe moet sedert de
wijziging van de regeling de
volledige norm uitgekeerd wor-
den, ongeacht of en in hoever-
re er woonkosten verschul-
digd zijn, wanneer de bewoning
een tijdelijk karakter draagt.
3. Ingeval van kraken gaat
voorgaande regeling niet op.
Wanneer het uitvoeringsorgaan
(de GSD) de kraker bestraft
met een inhouding op het
woonkostencomponent, sanktio-
neert de Kroon dit (keurt het
goed dus)
4. Daarbij maakt het verschil
of de kraker uitsluitend ge-
doogd wordt of dat de kraak-
aktie achteraf gelegaliseerd
wordt door een bruikleentkon-
trakt, als daarin afspraken
zijn gemaakt m.b.t. klein on-
derhoud. Volledig inhouden
van de woonkostencomponent
wordt dan niet goedgekeurd,
zonder zo'n overeenkomst kom-
je er alleen onderuit bij ex-
trem hoge energiekosten.



5. Het lijkt erop dat de Kroon bij de korting geen eigen verdeelstucetel hanteert. De hoogte van de korting laten ze over aan de gemeenten.

Het meest opval ende in de zeer gevarieerde en vaak tegensprekende klinkende uitspraken is het onderscheid tussen traditionele samenlevingsvormen en 'andere'. In praktijks gelijks inkomens en woonlastensituaties, telt bv. in Gouda slechts of er sprake is van een kraaksituatie, in veel andere gemeenten blijkt het verschil te liggen tussen bv. een inwonend kind met uitkering, dat pas na 2jaar gekort wordt (of helemaal niet als het ingeschrevenstaat voor woonruimte), en anderszijds een woon- of kraakgroep, die al na een half jaar geacht wordt duurzaam voordeel te hebben. Inschrijving als woningzoekende verandert niets aan de korting. woningnood en recht op zelfstandige woonruimte tellen dan als argumenten niet meer mee.

Gouda's Glorie

De gemeente Gouda -voorhoede van de algemene straffkortingbeweging - stelt dat bovengenoemde sociale overwegingen geen rol mogen spelen. Een stelling die evengoed tegen dergelijks kortingengehanteerd kan worden.

In tegenstelling tot Den Haag noemt de Sociale Dienst hier de krakerskorting gewoon krakerskorting. Geen verhullende termen, niks normkorrektie, gewoon straffkorten (al sedert een jaar 50%)

Twee mensen aan het woord die allebei in hun eentje een huisje gekraakt hebben en dit zelf opknappen.

Q: Vanaf m'n laatste baas, november '82, heb ik een RWW-uitkering met korting. Eerst f125,-, toen f115,- en nu f103,75 p.maand, een weloverwogen bedrag dus, 50% van de woonlastenkomponent. Protesten bleven geheel steken bij de begrijpende blikken en bemoedigende knikjes van frêle, steeds wisselende, niets wetende, jonge sociale academie meisjes, die dus niet aansprakelijk te stellen zijn voor het gevoerde beleid.

Ik heb dan ook bezwaar aangetekend bij B&W. Die vraagen echter advies aan dezelfde commissie die ook al over m'n beschikking geoordeeld had. Mijn beroep ligt nu bij Gedeputeerde Staten.

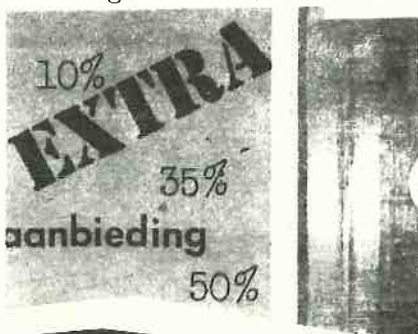
J: Ik ben op een gegeven moment verhuisd uit de Crabeth en woon nog steeds in een kraakpand. Ik had al korting en ben naar de SD gegaan om te vertellen dat mijn situatie veranderd was en dat ik nu veel hogere woonlasten heb. Als reaktie leverde de SD ongevraagd eenéemalige bijstandsuitkering van f300,-. Het ging mij echter om die straffkorting, maar die bleef staan. Naar B&W dus. Die maakte uit mijn bezwaarschrift op dat ik bezwaar had tegen die bijstandsuitkering, en schoof het geval door naar de bijstandskommissie. Het wachten is nog steeds op antwoord, de gemeente Gouda heeft daar altijd erg lang werk mee.

De enige goudse organisaties die zich aan krakerskorting nog iets gelegen laten liggen zijn het NVV-jongerencontact en in iets serieuzere mate het Advokatenkollektief Gouda.

grote Uitverkoop

Een overzicht van de berichten uit de rest van het land: Arnhem houdt het rekord met de volledige woonlastenkomponent, f207,-. Gouda probeert maar wat en houdt het meestal op 50%, f103,75. Delft heeft zich daar bij aangesloten. Rotterdam houdt haar progressieve image hoog (nou ja) met 15%. Uit Amsterdam komen tegenstrijdige berichten, er wordt gekort, maar cijfers kunnen ze niet geven, met boekhouden zijn ze daar al jaren geleden gestopt. Zoetermeer houdt het, net als Den Haag op 15% van de uitkering (f150,- dus voor boven de 23 jaar), vanwege gemeenschappelijk wonen, wat zeer ruim geïnterpreteerd wordt, daarover verderop meer. In Boskoop is iets soortgelijks aan de gang ook daar heeft men een formulering gevonden waarmee je bij konsekwent dorvoeren het halve dorp kunt snoeien (om de term maar even op de plaats te enten).

Om erachter te komen waar de beslissingen vandaan komen, zijn we in Den Haag in de politiek gedoken....



de Politiek

Een grove schets van de Haagse GSD levert het volgende beeld op: een beleid dat gemaakt wordt door zeven mensen, CDA-ers, rechttervleugel Fvda-ers en technokraten. Verzet tegen het GSD-beleid vanuit het gemeentebestuur is ondenkbaar, de betrokken wethouders behoorden de laatste 10 jaar tot CDA of VVD en zitten op dezelfde lijn. Politiek tegenvuur zou je dan verwachten uit de gemeenteraad, tenslotte het hoogste demokraties besluitvormingsorgaan voor een gemeentelijke dienst.

De Zwarte vroeg Vera Wijnker, raadslid voor Links Den Haag (CFN) wat ze er aan doen.

Vera woont zelf in een woongroep, maar eentje zonder uitkeringsgerechtigden. De raadsleden die het meeste zicht zouden moeten hebben op de GSD, zijn degenen die in het Kollege voor de verlening van Bijstand zitten. Daar komen alle bezwaarschriften terecht en de indruk wordt gewekt dat daar de politieke toetsing gebeurt. Links Den Haag zit er NIET in.

Vera: "We hadden er wel in kunnen zitten als we gewild hadden, maar dan krijg je zoveel werk op je nek. We zitten met z'n vieren, wat betekent dat we te weinig tijd hebben om dat er nog bij te doen. Willen we invloed uitoefenen op het beleid van de GSD dan moeten we er meer energie en tijd in stoppen. We hebben nu alleen maar zichtbare zaken aan de orde gesteld, maar verder zijn we nog niet gekomen. We hebben er geen vinger achter".

De krakerskorting, de 15% korting voor andere woonvormen, is wel in het Kollege voor de verlening van Bijstand geweest en dus door de politiek goedgekeurd.

Vera: "Dat is een hele terechte kritiek. Ik heb wel vorig jaar de aandacht er op gevestigd tijdens de begroting, maar dat ging voornamelijk om vrouwen, die afhankelijk zijn van het inkomen van de man waarmee ze samenwonen. Bruning (de wethouder) heeft verteld dat het nog meezit. Ik heb binnenkort weer een gesprek met de heer Smit naar aanleiding van die straffkorting. (Smit is de derde man bij de GSD). Je hebt volkomen gelijk als je zegt dat we als linkse fraktie aan een bedrijf waar zoveel geld omgaat te weinig aandacht besteden. Ik praat 't niet goed.

Maar aan de andere kant zijn we met z'n vieren. We zitten nu een jaar, dat is een punt dat we met de evaluatie moeten meenemen. We zijn te veel met detailpunten bezig en de hoofdzaken laten we liggen. Dat gesprek met de heer Smit zal het begin moeten zijn van een hele hoop stennis, ook tijdens de begrotingsbehandelingen."

Ik blijf voelen dat je als raad verschrikkelijk ver staat van wat er in Den Haag gebeurt

Vera: "Op dit terrein wel. Wat ook een rol speelt is dat je als fractie zelf allerlei contacten met groepen en bewoners moet onderhouden. Wat een heel intensieve bezigheid is, naast je vergaderingen. Die contacten zijn in het afgelopen jaar frekwenter en breder geworden. Het meeste moet allemaal van de fractie komen, in maar enkele gevallen worden we benaderd van buitenaf."

Op zoek naar het Kollege voor de verlening van Bijstand. De notulen blijken geheim, de besluiten ook. De secretaresse van wethouder Bruning (VVD), voorzitter van de commissie, wil me zelfs niet vertellen wat er op de agenda heeft gestaan. Ze wil wel graag van mij weten waar ik de stukken van Smit, met adviezen aan het kollege vandaan heb. Het kollege blijkt behalve Bruning te bestaan uit nog 2 VVD-ers, 1 CDA-, 1 SGP/GPV/RPF-er en 2 PvdA-raadsleden.

Bij informatie bij een van de PvdA-kollegeleden blijkt dat zij helemaal geen beleidsbeslissingen genomen hebben. Ze gebruiken het advies van de GSD-top alleen bij de beoordeling van bezwaarschriften tegen de korting. De GSD verteld dus de politici waar ze op moeten letten, en niet andersom.

de GSD

De werkers bij de Gemeentelijke Sociale Dienst zitten in de tang. Klem tussen machtige bazen, die je promotie kunnen tegenhouden, of je na afloop van je jaarkontract op straat kunnen schoppen, met aan de andere kant de cliënt, de steeds verder uitgewrongen uitkeringstrekkers die zijn machteloosheid afreageert op de enige die aanspreekbaar is in het hele systeem.

Voor wie dagelijks achter het loket zit is ieder woord dat afwijkt van de opgelegde regels al bijna teveel. Niemand mag teveel afwijken in zijn of haar mening, daarvoor loopt iedereen teveel gevaar.

Van je kollega's mag je niet veel verwachten. De aannamesprocedure is tegenwoordig geënt op volgzzaamheid, bureaucratiese nauwkeurigheid en 'normale' maatschappelijke interessen. De nieuwe psychologische testen zeven feilloos degenen met te sterke sociale gevoelens eruit. Verschillende distrikten hebben een absoluut spreekverbod tav. het beleid. Geen interviews, geen berichten in de pers.

Bart van der Sar, 'beslissers' bij de Haagse GSD en bekend met het gebeuren in veel distrikten: ".Ik heb maar heel weinig ruimte voor eigen interpretatie, een keer te

Tilly: Nou, ik denk niet de mensen die een uitkering hebben, maar de werkers hebben er om gevraagd, tenminste, ik ken er die erom hebben gevraagd. En de staf denk ik, aan de hand van Kroon-uitspraken.

ZS: Heb je zelf het idee dat de voorstellen van bovenaf gelanceerd zijn?

Tilly: Toen de vragen kwamen was de staf er al mee bezig.

Bart: Het komt van boven. Dan gaat het naar de distriktschefs, die hebben met elkaar een vergadering en krijgen daar te horen wat ze moeten doen.



veel mijn eigen gevoel volgen en ik krijg iemand achter me. Ik kan ook alleen beslissen over bedragen tot f3000,-, daarboven gaat weer naar een chef.

Tilly Maat, een van de mensen die je bij de GSD achter het loket kunt vinden, vroegen we hoe de kortingen daar begonnen zijn.

Tilly: Dat is al een tijdje aan de gang, bij ons intern, en het is ook al een tijdje individueel toegepast.

ZS: Het advies van de GSD-top aan de commissie suggereert dat de vraag om toepassing van de korting steeds vaker gehoord wordt. Wie vraagt er nu om korting?

Voorstellen als het korten op uitkeringen van een hele groep worden vaak gelanceerd door een intern rondschrjven vooraf, waar ieder zijn gedachten over kan laten gaan. Op de reacties wordt nauwelijks acht geslagen. Mogelijkheden om echt mee te denken en beslissen zijn er nauwelijks, niet in de overlegstructuur en niet in tijdsruimte. De werkers worden overspoeld met papieren.

In de praktijk blijken alleen Kroon-besluiten die bezuiniging opleveren in de instructies te worden opgenomen, de uitspraken die voordeel opleveren voor de uitkeringstrekkers zul je als werker toevallig moeten tegenkomen.

Een duidelijk voorbeeld daarvan zijn de extra studievergoedingen voor bijstandsmoeders. De Kroonuitspraak die dit goedkeurt moest door de cliënten zelf aangedragen worden, de meeste werkers hebben er nog nooit van gehoord.

ZS: Wat gebeurt er wanneer je zelf, met kroon-uitspraken in de hand, laat zien dat krakers met duidelijke extra woonlasten niet gekort hoeven te worden?

Tilly: Er is in het verleden al vaak gepraat over het korten van krakers en toen is er steeds naar voren gebracht dat krakers andere kosten hebben, dat ze vaak verbeteringen moeten aanbrengen in de gebouwen waarin ze wonen,



en dat er daarom niet gekort mag worden, en nu vind je die argumenten niet meer terug.

ZS: Hebben jullie daar een norm voor gekregen, hoe hoog de lasten moeten zijn om niet te hoeven korten?

Tilly: Ze gaan er gewoon van uit dat er geen woonlasten zijn.

ZS: Wat zou jij doen als er een kraker bij je komt uit een bekend pand, waarvan je dus zeker weet dat hij kraker is, en ook dat het pand zelf opgeknapt wordt?

Tilly: Dan zal ik aantonen dat die persoon wel woonlasten heeft.

ZS: Die mogelijkheid heb je ook?

Tilly: Ja, dan zal ik niet voorstellen om te korten.

ZS: Nu zijn er werkers die zeggen dat ze daar niets mee te maken hebben, en wel korten...

Tilly: Ik vind dat je daar wel mee te maken hebt, het staat ook duidelijk in de richtlijnen dat je naar de individuele situatie moet kijken, en ik reken deze kosten er wel bij. Je hebt die -beperkte- ruimte als werker wel, maar het gevaar van dergelijke richtlijnen is wel dat veel werkers die klakkeloos uitvoeren voor een hele groep.

Bij alle gesprekken met GSD-werkers blijkt dat de beslissingen steeds van bovenaf komen. Een geheime vergadering van het 'management' (goedbetaalde ambtenaren die nooit een uitkeringsgerechtigde zien) bepaalt het beleid. De ruimte voor individuele benadering door de werker kan nauwelijks gebruikt worden door de werkdruk en het hiërarchies apparaat waarbinnen ze zich staande moeten houden. Resultatvorming dicht bij de mensen, stokpaardje van de ministeries bij decentralisatie? Vergeet het maar. De grotere autonomie van de gemeente blijkt in de praktijk een onderonsje te worden van wat topambtenaren en wat leden van de grotere fracties, die het zich kunnen permitteren in alle commissies te gaan zitten.

Ieder verband tussen het beleid van de verschillende gemeenten is ook totaal zoek. Het hangt er maar net van af wie er tijd genoeg heeft om in een commissie te zitten. In een stad waar byv. stadsvernieuwing in oude wijken alle aandacht vraagt van de progressieve raadsleden, blijft er niemand over voor de uitkeringsproblemen. De afspiegeling van de stemverhouding in de raad, die verplicht is in iedere commissie geeft hier dus een forse kiesdrempel te zien.

Gronden voor Beroep

Belangrijk is om de beleidsmakers te verlokken tot fundamentele uitspraken en je bezwaar zo op te stellen dat het niet al op voorhand door eerder gedane Kroonuitspraken achterhaald is. Voer dus nieuwe argumenten in!! Formuleer alles zo juridisch mogelijk, louter politieke argumenten worden onder tafel geschoven. Bovendien zijn de meeste regenten waarmee je te maken krijgt op z'n zachtst gezegd subjectief tov. iedereen die anders woont of leeft.

De volgende dingen zijn erg belangrijk voor krakers:

- Dat je veel kosten aan je huis hebt, die een huurder niet heeft is iets dat je uitgebreid moet omschrijven. Denk daarbij niet alleen aan groot onderhoud en bouwkosten om het bewoonbaar te maken, maar ook aan klein onderhoud dat noodzakelijk is geworden door lange leegstand (schilderwerk, binnenreparaties). Houdt groot- en klein-onderhoud uit elkaar. Deze kosten zijn niet altijd erkend in eerdere uitspraken, maar dat is uiteindelijk wel de bedoeling (krakerslasten). De berekening dient tenslotte om de rest van je bezwaren te staven.

Als je met meer mensen woont, ga dan uit van jouw aandeel in de kosten. Maak duidelijk dat jouw arbeidsloon niet in de berekening zit, wat de kosten lager doet uitvallen dan bij bijv. een huisbaas. Vergeet ook niet de hogere stookkosten in slooppanden, daar wordt soms al (terecht) rekening mee gehouden. En zorg dat verschillende uitkeringslijders in één huis met dezelfde berekeningen komen, het staat zo slordig....

Toon aan dat kraken een uit nood geboren stap is. Haal hier gerust getallen bij van leegstand, woningzoekenden, je laatstbetaalde huur en, wat vrij belangrijk is, de duur en aard van inschrijving als woningzoekende (bewijsje) of de reden waarom die geweigerd is. Wanneer je bereid bent een redelijke huur te betalen, onder voorwaarden natuurlijk, schrijf dat er dan bij.

Voeg de twee bovenstaande argumenten samen en konkludeer dat je niemand aansprakelijk kunt stellen voor de kosten van het bewoonbaar maken en houden van je huis. Bovendien ben je aangewezen op je kraakpand. De absoluut noodzakelijke onderhoudskosten horen dus bij de noodzakelijke kosten voor levensonderhoud: **KRAKERSLASTEN** dus!!

Ervan uitgaande dat slechts in de ijverigste gevallen 100% van de woonlastenkomponent wordt gekort, en dat in de meeste gevallen een deel van de krakerslasten wel erkend wordt, kom je op een juridies sterk argument, namelijk 'rechtsongelijkheid'. In de uitleg van de bijstandsnormering staat dat wanneer een woning qua huurprijs onder de grens van het woonlastenkomponent zit, ervan uitgegaan wordt dat de woning oud, slecht etc. is. Zodat de extra kosten voor stoken en binnenonderhoud het rechtvaardigen dat iemand met zo'n huur wat meer onderhoud voor wonen. Voor een deel erkennen betekent dus: de hele norm uitkeren.

Woongroepen

Hier kom je op een argument dat ook voor woongroepen en andere samenwonenden telt. In Zoetermeer is hierom al eens een korting ingetrokken. Als je onder de 30 bent en alleen woont kun je nl. al huursubsidie krijgen vanaf f160,- huur. Zo kom je in een van Dam/HAT- eenheid dus vaak op lagere kosten dan wanneer je samenwoont. Een woonkostenkomponent van f207,- die iedereen moet kunnen betalen lijkt daarom uit de lucht gegrepen. De huursubsidie is trouwens gebaseerd op een minimuminkomen en niet op een bijstandsuitkering!

Een ander punt van juridiese ongelijkheid ligt in de term 'tijdelijk'. Wanneer iemand tijdelijk ergens intrekt zonder dat daar woonkosten tegenover staan, wordt toch de volledige norm uitgekeerd omdat de situatie als tijdelijk (nood) wordt gezien.



Als je dus motiveert dat samen huren of kraken een noodstap is, zou je recht hebben op de volledige norm.

Tenslotte mag er volgens de nieuwe regeling pas gekort worden als je langer dan een half jaar voordeel hebt, dus in een woongroep, kraakpand of samenwoont. Hier wordt meestal niet op gelst. Bovendien lijkt het in strijd met art.1 van de nieuwe Grondwet, waarin staat dat je op geen enkele grond gediskrimineerd mag worden, terwijl kinderen die bij hun ouders inwonen toch pas na twee jaar geacht worden duurzaam voordeel te hebben.

Dit zijn allemaal argumenten waar de Kroon zich nog niet over uitgesproken heeft.

Alle procedures ten spijt, het blijven natuurlijk procedures van eenzelfde systeem dat willekeurige groepen straffkortingen oplegt, domweg als verkapte bezuiniging. In dit geval een groep waarvan het maatschappelijk snel aanvaard wordt, inclusief de vakbonden. Slimme jongens!!

AKTIE

Het heeft weinig zin om gelaten af te wachten wat de uitslag is van de maandenlange procedure. Zie zo'n procedure als een protest, maar voer ook op andere terreinen actie en verZ.

De GSD-werkers in Den Haag denken trouwens al aan een gezamenlijke demonstratie met uitkeringstrekkers tegen de 3½%-kortingen en het stoppen met strafkortingen in het kader van de akties.

Leiden

Hoewel de sociale dienst in Leiden voorlopig afziet van het korten van krakers, wil dit niet zeggen dat dit definitief van de baan is. Binnen de sociale dienst wordt er nog steeds gediskussieerd en men kijkt ook met belangstelling naar de uitwerking van de krakerskorting in Den Haag. Men gaat er voorlopig van uit dat ook krakers te maken hebben met woonlasten: ten slotte komt het niet vaak voor dat krakers in luxe appartementen zonder achterstallig onderhoud zitten.

Desondanks heeft een werkneemster van de sociale dienst meer dan gewone belangstelling voor een jongen waarvan ze denkt dat hij in een kraakpand woont. Buiten de vraag of hij een gemeenschappelijk huishouden voert, vraagt ze: heb je een huurkontraakt? Vervolgens wil ze eens langskomen.

Volgens een andere werker wordt er incidenteel wel normcorrectie toegepast. Men wacht dus af, kijkend naar het experiment Den Haag. Vanuit Leiden zullen akties van krakers in Den Haag daarom extra ondersteund worden.

de Procedure

1. De korting is officieel als je je beschikking hebt, het papier waarop staat hoeveel en waarom je gekort bent. Binnen 30 dagen vanaf de datum van de beschikking moet je in beroep gaan bij B&W, anders zit je er je hele werkloosheidsperiode aan vast.

Hoe en waar je je bezwaarschrift heenstuurt staat onderaan je beschikking.

2. Als je wel gekort bent maar geen beschikking hebt gekregen moet je binnen de tweede maand een bezwaarschrift indienen bij B&W, anders wordt het 'niet ontvankelijk' verklaard, ondanks het ontbreken van een beschikking.

3. Binnen een maand na de indiening van je bezwaarschrift moeten B&W een beslissing hebben genomen; gebeurt dat niet, dan ga je direkt in beroep bij Gedeputeerde Staten, binnen de tweede maand na het indienen van je bezwaarschrift. Zo vergroot je de druk op de besluitvorming, en wordt de zaak politieker.

4. Als B&W binnen een maand een beslissing sturen en die is negatief, ga je binnen een maand in beroep bij Gedeputeerde Staten (van Zuid Holland voor deze regio, Koningskade 1, Den Haag).

5. Binnen weer een maand dat je van GS een beslissing hebt gekregen ga je, als het weer negatief is, in beroep bij de Kroon (de Bijstandskamer van de Raad v.State). Het adres vindt je weer op de beschikking van GS.

Een langdradige geschiedenis, maar tussendoor zijn er behalve direkte aktie nog wat andere juridische grapjes mogelijk.

6. Als je door de korting niet meer te eten hebt, moet je ook gelijk een voorlopige voorziening vragen bij de voorzitter van GS, om ogenblikkelijk je uitkering te herstellen. Je kunt die voorziening (de zgn. art.45-procedure) bij Koningskade 1, Den Haag. De voorzitter is meestal de kommissaris van de koningin, voor Zuid Holland dus meneer Vrolijk. In de Wet staat niet dat het schriftelijk moet, dus als het dringend is kun je hem ervoor uit zijn bed bellen.

7. Als Vrolijk of zijn plaatsvervanger 'nee' zegt op je verzoek, kun je terecht bij de afdeling Rechtspraak van de Raad v.State op grond van de wet AROB. Dit kun je schriftelijk doen (binnen een maand) maar ook met een spoedprocedure, als je helemaal niet meer kunt leven.

Je vraagt dan de voorzitter van de afd. Rechtspraak om de beslissing van Vrolijk te schorsen, en je je volledige uitkering weer te geven.

8. Tussendoor zou ik ook nog even mijn eigen dossier opvragen bij de GSD, want daar heb je recht op (Wet Openbaarheid van Bestuur), en dan weet je gelijk wat ze over je schrijven en op welke gegevens ze jou gekort hebben.

Nieuwe ideeën, uitspraken en verdere informatie blijft natuurlijk welkom. Bel of schrijf even, postbus 10233, 2501 HE, tel: 070-89.12.75, Den Haag.

LAATSTE NIEUWS

Een Rotterdamse kraker die in november '82 al gekort werd met f211,- heeft zijn beroep bij B&W van Rotterdam gewonnen door te verwijzen naar een circulaire van de staatssekretaris van CRM, van 24-4-'78, kode: BU/HU/XX-U61 949, die geschreven is nav. de invoering van de All-in-norm voor de bijstand. Hierin schrijft de staatssekretaris dat de woonlastencomponent onverkort uitgekeerd moet worden, ook als er weinig of zelfs geen woonlasten zijn. B&W vonden dit een terecht argument en de betreffende kraker heeft z'n geld alsnog gekregen. Voor herhaling vatbaar dus!

Dus besloten we maar iets te gaan kraken waar je ook overdag mee uit de voeten kan. Een plaats om te gaan experimenten met alle mogelijke handvaardigheden, waar je aksies kan voorbereiden, waar je ook kan klussen, foto's afdrukken, muziek maken. En waar je ook nog zou kunnen wonen.

Op de dag dat de Gemeente Leiden met veel ophef de beleidsnota "Zicht op Werk" presenteerde en een "openbare" discussie over de aanpak van de werkloosheid in de stad opende, presenteerde wij de kraak van de fabriek met bijbehorende gebouwen van het voormalige "Clos en Leenbruggen". In de eerste hoorzitting op het stadhuis over het gemeentelijk werkgelegenheidsplan, claimde wij "de stimulering van eigen initiatief van werklozen" door de gemeente, zoals in haar nota vermeld.

Wij, dat waren een dertigtal mensen, die werkloos waren en dringend behoefte hadden naar woonwerkgelegenheid. Wij wilden zelf de nodige duizend vierkante meters ombouwen en inrichten naar onze eigen behoeften. Maar wel hadden we de financiële steun van de gemeente nodig. En nu ze toch zoveel wilde geven voor initiatieven van werklozen konden we toch gelijk al een grantje meepikken. Een pikant detail: de bestemming van het terrein waarop de fabriek stond, was een arbeidsburo- en dat in een tijd waarin er sowieso geen arbeid te verdelen is, een arbeidsburo dus totaal overbodig is!

Terwijl de gemeente zich nog achter de oren zat te krabben, staken wij de handen uit de mouwen. De immense hallen opruimen, kamers inrichten, water aanleggen, elektriciteit aanvragen, een stuk van het dak repareren. Dat alles kostte handen vol geld; bewoners (+10) en gebruikers (+20) legde allemaal geld bijeen om de eerste kosten te kunnen dekken.

En de gemeente? Die zag het helemaal niet zitten. Terwijl wij afspraken met hun maakten voor overleg omtrent de invulling van hun prachtige beloften, lieten ze ons wel via het waterleiding- en het energiebedrijf weten, dat voor aansluiting van deze levensnodzakelijke voorzieningen wij enige duizenden guldens op tafel moesten leggen. En toen daar toch eindelijk mogelijkheden voor gevonden werden, kwam de gemeente zelf met een ont-ruimingsbevel aanlopen. Eigen initiatief is prima, maar juist op die plaats kan het niet; de gemeente moet t.b.v. een nieuw arbeidsburo het fabrieksgebouw slopen en de grond kaal opleveren.

De gesprekken leverden niets op, de publiciteit om het gebeuren raakte in het slop, de vakantie stond voor de deur en kamperen deden de mensen liever op Kreta dan in de fabriek.

Aan plannen was intussen wel gewerkt, de uitvoering stuitte vooral op financieringsmoeilijkheden. Gedesillusioneerd verlieten de achterblijvers uiteindelijk het kompleks; maar niet zonder de toezegging dat de gemeente behulpzaam zou zijn bij het zoeken naar een, voor hen, beter gebouw. Het ontwikkelen van een

EN ZONDER

goede werkzame structuur, het opstellen van begrotingen, het uitformuleren van de doeleinden, zoals van de woon-werkcombinatie, aan al deze dingen werd na het vertrek uit het kompleks "Clos en Leenbruggen" versterkt gewerkt door de groep.

De groep echter was door de hele affaire- of door de toegeeflijke houding naar de gemeente?- dusdanig inelkaar geschrompeld, dat er uiteindelijk slechts twee à drie mensen mee bezig waren.

Er kwam een opleving van de groep, toen door de gemeente de indruk werd gewekt dat ruimte geen hindernis voor initiatief mocht worden. Opnieuw leverden de mensen van de Clos een rapport in met de eisen en plannen bijgewerkt tot dat ogenblik: beschrijving en begroting van de bedrijfjes, ontwerp van verenigingsstatuten en een algehele begroting. Ook werden er door ons voorstellen voor bruikbare panden gedaan.

En de gemeente: ze praatte en praatte, keurde initiatieven goed, maakte kanttekeningen en opmerkingen. Maar iets doen, dat was net iets teveel.

Dus besloten we tegen het einde van het jaar 1982 maar weer te gaan kraken. Want als je aan het lijntje gehouden wordt, moet je de lijn verbreken. Er deed zich een prima gelegenheid voor: aan dezelfde Weddesteeg waar een jaar tevoren 12 luxe appartementen gekraakt waren en waar ook de eerste initiatieven voor een woon-werkgemeenschap opkwamen, zou een vormingscentrum gaan verhuizen, zodat een redelijk gebouw leeg zou komen te staan. Bestemming was sloop: er zou een parkje moeten komen; dan zouden de luxe flats beter tot hun recht en de WJPO eerder aan haar geld komen. Met de mensen van het vormingswerkcentrum wisselden wij de wacht: zij eruit en wij erin. De bezettingsactie verliep rustig en soepel; de publiciteit was terdege voorbereid en het tijdstip lag politiek gunstig. De slopers stuurden we naar huis, de politici naar de

December 1981

De kraak van de 12 luxe appartementen van de Westland-Utrecht Projekt Ontwikkelaars aan de Weddesteeg in Leiden, bracht een grote groep mensen bijeen. Een behoorlijk deel van hen was werkloos. Zij konden dus veel tijd besteden aan al die dingen, waarmee je in een kraaksituatie gekonfronteerd wordt.

Toen het eenmaal bleek dat we er goed zaten, d.w.z. er lange tijd zouden kunnen blijven wonen, kwam er langzaam maar zeker meer tijd vrij om andere dingen te gaan doen. Er werd gesproken over werk, gezamenlijk werken en je eigen werk doen. Want iets wilde je toch wel. Niet zozeer vanwege het geld, maar omdat je ergens intensief mee bezig wilde zijn.

En omdat je elkaar in die gedachte leek te stimuleren lag het voor de hand, ook samen er tegenaan te gaan. Het zouden werkplaatsen worden, waar je ervaring kan opdoen en kennis kan doorgeven. Ook wonen hoorde erbij. Want uiteindelijk kan je in een luxe split-level-flat rooflijk een timmerwerkplaats beginnen. In een zeefrukkerij kan je rooflijk ook nog wonen. En auto's naar de tweede verdieping takelen levert nogal veel bezwaren op.

heel duidelijk werd voor de krakers van de Weddesteeg zichtbaar hoe beperkt er tegenwoordig gebouwd wordt. Zelfs in luxe flats kan je alleen maar wonen: slapen, eten en drinken, tv-kijken. Daardoor wordt iedere verbinding tussen wonen en werken verhinderd en systematies uit de belevingswereld uitgeroeid.

Kan je geen werk vinden, mag je alleen nog maar wonen. En zelfs in een flat van 2,8 ton kan je alleen maar wonen, consumeren en slapen.



raadszaal.

Maar voor we het wisten, zaten we midden in het politieke gerommel; enerzijds kwamen mensen van alle partijen eens een kijkje nemen en wilde ze graag met ons discussieren, anderzijds werden wij opgeroepen onze ideeën nog eens duidelijk op papier te zetten.

Het "Werkplan", een nieuwe formulering van onze visie, ontwerpen en berekeningen voor de nieuwe groep, en dus nieuw onderdak: "de Ziekenboeg". Ondertussen kwamen er afspraken met de gemeente over de nutsvoorzieningen, en daarmee (zo meenden wij) een indirecte erkenning van onze groep. In werkelijkheid was dit echter het begin van een jaar lang onderhandelen met de gemeente; maandenlang lobiën bij politieke figuren, stapels drukwerk produceren, bouwtekeningen en berekeningen maken, kontinuu van de pers te vriend houden en met veel geouwehoer, ellenlange vergaderingen, waarin we geen stap verder kwamen met de uitvoering en invulling van het werkproject, maar wel op iedere scheet van B&W reageren.

En inleveren maar (het lijkt wel crisis):

- betalen voor gas en licht
- neerleggen bij het raadsbesluit (een gelijkwaardig alternatief voor de Ziekenboeg)
- praten met B&W over het door hun aangeboden alternatief (oorspronkelijk uitsluitend om de niet-haikbaarheid van het gemeenteaanbod aan te tonen)
- uitsluiten van de woonfunctie uit de projectopzet
- genoegen nemen met de helft van de aangeboden ruimte (uit angst voor de consequenties van het te verwachten huurkontraat)
- genoegen nemen met de vermindering van het verbouwingskrediet
- aksepteren van het zelfwerkzaamheidsbeginsel t.b.v. de gemeente
- binnenkort aksepteren van het "alternatief" en de sloop van de Ziekenboeg



hoe het allemaal zo ver kon komen

A. Foutieve inschatting van de zaak in kwestie, omdat steeds de redelijkheid van B&W werd verondersteld.

Onderhandelingsbereidheid van de gemeente werd als teken van hun zwakte geïnterpreteerd, waarbij wij het voor het zeggen meenden te hebben. Iedere keer opnieuw liep het uit op een totaal omgekeerde situatie: zij stelden uiteindelijk steeds de ultimatum.

Het gesprek was voor hun een bewijs van hun interesse (= het principe van inspraak); daarmee moesten we blij zijn; de eisen, waaraan wij moesten beantwoorden, stelden zij. Onze weigering op een bepaald aanbod van hen in te gaan, werd naar de gemeenteraad en de publiciteit als onredelijk verkocht. Het feit dat B&W met ons zootje praatte, had ons blijkbaar al in het ongelijk gesteld; want van je eigen re-

geerders kan je niet anders dan redelijkheid verwachten.

B. Er werd voortdurend gewerkt met onduidelijkheden binnen de groep over essentiële punten zoals:

- verhouding tussen de kraaksituatie en het werkproject
- verhouding tussen verkoop van onze ideeën (= politiek, publiciteit) en de uitwerking van onze ideeën

Als gevolg hiervan was de besluitvorming binnen de groep al gauw 'n wasse neus.

Niemand kwam daar ooit op terug, wanneer een volgende stap ter discussie stond. Met als gevolg dat er een (ongelijke) verdeling kwam in 'n groep die zich met de "algemene problemen" bezig hielden en een andere groep waarvan ieder voor zich aan het werken was in de werkplaatsen.

Een prima voorbeeld van een verdeel- en heers- politiek, zoals de overheid die hanteert.

WIE IS ER NU DE KLOS

Als groep werkeloze jongeren hebben we het lege fabriekskomplex gekraakt om een alternatief werkproject op te zetten. Na een aantal maanden zijn we er door de gemeente uit gezet omdat er een nieuw arbeidsburo moest komen. Voor een half miljoen is het gebouw nu afgebroken en de plannen voor dat arbeidsburo gaan niet door. Sloop voor de zoveelste kale plek in de stad.

Om onze eisen voor andere huisvesting van de gemeente kracht bij te zetten hebben we een leeg cultureel centrum bezet. Na veel tijd te hebben gestoken in het benaderen van politieke partijen, en het geven van publiciteit aan wat we werkelijk wilden, heeft de gemeente-raad zich uitgesproken dat er een vergelijkbare huisvesting moet komen voor ons: op de plek waar we nu zitten moet een parkje komen. De onderhandelingen over dit andere gebouw lopen nu al een half jaar en zijn in een kritiek stadium gekomen.

Wat wordt door ons als onwenselijk ervaren ?

- onvrede met het gemeentebestuur inzake het opzetten van alternatieve werkprojecten.
- bestaande mogelijkheden omtrent het werken met een uitkering
- niet in je eentje op een zolderkamer willen knutselen
- met andere mensen willen samenwerken i.p.v. konkurieren
- de bestaande opvattingen over werken/niet werken; baantjes van 9 tot 5
- hoe de verhoudingen hierin liggen. Nu heeft de gemeente ons een laatste aanbod gedaan omtrent het huren van een nieuw gebouw; Wat wordt hierin als onaanvaardbaar gevonden;
- de gemeente laat ons voor het binnen en buitenwerk opdraaien
- het huurkontraat geldt maar voor 2 jaar
- de gemeente levert ons een half afgebouwde ruimte af; 140 m² muur moeten we zelf nog plaatsen
- de gemeente maakt niet duidelijk wat ze dan wel doet voor de 60000 verbouwingskosten; er is geen bestek tekening
- de gemeente weigert om subsidie voor de verbouwingskosten aan te vragen bij de provincie
- 20.000 gulden moeten we er zelf nog insteken om de verbouwing af te maken. Dit geld moeten we dan in 2 jaar afschrijven
- de gemeente wil niet praten over de keuze van de aannemer en de mogelijkheid om meer te kunnen realiseren voor f 60.000,- d.m.v. onze zelfwerkzaamheid

Dus kortom wel een huurkontraat moeten tekenen, niet weten wat je ervoor terug krijgt en zodoende geen vergelijkbaar aanbod van de gemeente.

Het bestaan van het werkproject wordt bedreigd: als we niet ingaan op aanbod van de gemeente. Maar ook nu ingaan op het aanbod van de gemeente

het huurkontraat verliezen we en het gebouw waar we nu in zitten en het betekent te zware financiële lasten waardoor voortzetting bedreigd wordt. Of de gemeente zou via een achterdeur toch invloed krijgen op de bedrijfsvoering (lekker winst maken ehuuuh). In feite zijn we nu terug bij het begin omdat we zonder ruimte dreigen te geraken voor het realiseren van onze projecten.

Politiek

De gemeente stelt ons keer op keer weer nieuwe ultimatum terwijl wij niet duidelijk krijgen wat het aanbod inhoudt. Hoe het gebouw er na de verbouwing uit zal zien en wat we zelf moeten doen. In het huurkontraat krijgen we alle verplichtingen op ons geschoven. Na 2 jaar is er geen uitzicht op betaalbare huisvesting en dus doorgang van het project. De gemeente zet ons met de rug tegen de muur en hoe hier weer uit te geraken.

Project

We pretenderen niet het antwoord op de crisis gevonden te hebben. Wel zijn we bezig met onze eigen invulling van "werk". Moet je je met een uitkering vervelen of schuldig voelen of kun je er ook leuke dingen mee doen? Kan werken ook leuk zijn? Kun je je uitkering zien als voorloper van het basisloon?

De opkomst van alternatieve bedrijfjes is i.i.g. sterk in de belangstelling. "De Klos" zet zich daarbij sterk af van wat de gemeente te bieden heeft aan starters van een eigen bedrijfje.

De nadruk bij ons ligt veel sterker op samenwerken dan op konkurieren of loonvorming.

Het project is nu 2½ jaar bezig en heeft ondertussen al een lange lijst van solidariteits-verklaringen.

JE PROVOCEERT GEEN LEGER WAARMEE JE EEN OORLOG VOERT. JE VECHT ERTEGEN.

Net zoals in Frankrijk werden de vredesbetogingen van 23 oktober in Spanje een flop (in Barcelona kwamen amper 7.000 pacifisten op straat). Maar twee dagen daarvoor slaagden de regeringspartij en de oppositie er samen in om 600.000 mensen op straat te krijgen in Madrid en 100.000 in Bilbao. Het centrale thema van de demonstraties: de strijd tegen de Baskische verzetsorganisatie ETA.

In de anti-ETA betoging te Madrid liepen alle tenoren van de Spaanse politiek schouder aan schouder: oppositieleider Fraga van Alianza Popular, die minister van informatie was onder Franco, de kommunist Santiago Carillo, zelfs ex-premier Suarez, de leiders van de grote vakbonden en zowat alle extreem-rechtse partijen en groepen die Spanje rijk is skanderden in het kielzog van Felipe Gonzalez anti-terroristische slo-gans.

Het was bijna een heruitgave van de betoging van 27 februari 1981, 4 dagen na de mislukte putch van Tejero. Alleen, toen ontbrak extreem-rechts op het appél. De democratie moest toen tegen een bepaalde strekking in het leger en de Guardia Civil verdedigd worden, thans was datzelfde leger dat had aangestuurd op een betoging tegen de "Baskische terreurbendes".

Zowat iedereen, ook in Baskenland zelf, was op zijn zachts uitgedrukt ongelukkig met de executie van legerkapiteit Martin Barrios door een afgescheurde fractie van ETA politico-militar. Zelfs Herri Batasuna, de partij die doorgaat voor de politieke vleugel van ETA-militar, had voor het eerst in het publiek zijn ongenoer-

gen gelucht over de blunder van deze ETA-scheurgroep.

Een teken aan de wand dat het ETA-verzet naar zijn laatste adem aan het snakken is? Alles wijst in een andere richting.

Het gigantische budget dat Minister van Binnenlandse zaken Barriouevo, gewezen militant van de franquistische vakbond SEU, voorziet om de strijd tegen het Baskische radikale nationalisme op te voeren (15 miljard pesetas, het z.g. ZEN-plan) spreekt boekdelen.

Het Baskische verzet wordt meer en meer probleem no. 1 waar de Spaanse socialistische regering mee opgezadeld zit.

Sinds de caudillo overleed droomde de Spaanse overheid al dikwijls luidop van de marginalisering van ETA-militar. Maar uit een opiniepeiling in november 1979 (kort na een anti-ETA betoging in Portugalete) bleek dat liefst 54% van de Baskische bevolking de in de Spaanse pers zo verguisde "terroristen" beschouwde als idealisten. Slechts 14% wou het etiket "misdadigers" op hen plakken. (1)

Het lijkt erop dat de ETA zich vooral isoleert ten opzichte van de internationale publieke opinie. Het Iers republikeins leger, dat nochtans vecht tegen een vijand die quasi algemeen als "demokratisch" wordt aanvaardt, geniet heel wat meer internationaal prestige dan ETA, die vaak afgeschilderd wordt als de grootste hinderpaal in het toch al zo moeizaam verlopende Spaanse demokratiseringsproces.

ETA speelt met vuur, doet alles

wat het kan om het leger te provoceren. Met de duidelijke bedoeling om een rechtse staatsgreep uit te lokken en dan weer de martelaarsrol te spelen zoals ten tijde van Franco. Zo stelt de socialistische PSOE de zaken ten minste voor. ETA-sympatisanten replikerden daarop lakoniek: "Je provoceert geen leger waarmee je oorlog voert, je vecht ertegen". Wij organiseren geen maandelijkse opiniepeilingen om na te gaan hoe het staat met onze populariteit in Spanje of West-Europa. Onze taak is ons volk te bevrijden van vreemde bezetters, en daarmee basta."

Ideologische verwarring?

Onlangs publiceerde het "Nederlands Instituut voor Vredesvraagstukken" een bijzonder naïef boekje over de ETA (2). Konklusie van een bij mekaar plakken van feiten en geschriften van vooral dissidentie ETA-frakties is dat er op dit ogenblik een ideologische verwarring zou heersen bij de "veelsoortige ETA-leiders en leden, die nooit een samenhangend geheel wisten te maken uit hun talrijke motivaties." Alleen de zucht naar gewapende aktie zou de ETA nog bijeen houden. Of is het bloeddorst?

Het "Instituut voor vredesvraagstukken" staat echter niet stil bij het feit dat Herri Batasuna, de partij die dezelfde minimeisen steunt

Het Baskische probleem



Tomás Alba, muerto a tiros por la ultraderecha

als ETA-militar, bij de laatste parlementsverkiezingen liefst 210.000 stemmen behaalde. Dat minimum program van ETA als voorwaarde vooropstelt om de wapens neer te leggen, behelst vooralsnog niet dat er een soort nieuw Albanië dreigt te worden opgericht in de oksel van Europa, Zoals de Madrileense pers het maar al te graag voorstelt.

ETA wil 5 punten verwezenlijkt zien: 1. amnestie; 2. de terugtrekking van de Guardia Civil en Policia Nacional en hun vervanging door een Baskische ordedienst; 3. voorrang voor de Baskische taal in het openbare leven; 4. betere arbeidsvoorwaarden voor de loon- en weddetrekkenden; 5. een statuut dat ruimte openlaat voor zelfbeschikking.

In januari 1983 werden op voorstel van de voorzitter van de Baskische autonome regering, de christendemokraat Garaikoetxea, voorbereidende vergaderingen gehouden tussen de christendemokratische PNV (Partido Nacionalista Vasca), Herri Batasuna en de socialistische PSOE, met het oog op het voeren van directe onderhandelingen voor de oplossing van het Baskische probleem. De PSOE werd als het ware gedwongen aan deze gesprekken deel te nemen, vooral onder druk van de publieke opinie, die een weigering van de socialisten om over pacificatie te spreken niet genomen zou hebben.

Al vlug bleek echter, dat de socialisten niet bereid waren over het 5-puntenprogram te praten: er kon alleen gediscussieerd worden binnen het kader van de Spaanse Grondwet (die nota bene nooit door een meerderheid van de Basken werd goedgekeurd!), wat onder meer betekende dat over de grootste Baskische provincie, Navarra, volgens de grondwet niet tot Euskadi behorende, niet mocht gepraat worden.

Herri Batasuna haakte onmiddellijk af. Met die voorwendsels traden de socialisten het standpunt van het leger bij, dat het moment voor de onderhandelingen niet geschikt achtte.

Gelijktijdig met het stopzetten van de gesprekken zette de Spaanse regering een nieuwe repressiekampagne in.

Folteringen

Herri Batasuna had zich maar weinig illusies gemaakt over het vredesgesprek, en de PSOE had eigenlijk nooit écht de bedoeling gehad om te gaan praten.

De kristendemokratische PNV, Baskenlands grootste partij, voelde zich vooral door de PSOE in het ootje genomen. De partij was verplicht haar geschonden imago voor de nationalistische achterban wat op te poetsen.

Het thema van de mensenrechten, het probleem van de folteringen, werd nu eindelijk ontdekt door de PNV. Senator Azkarraga opende de campagne op 26 maart met een hevige uitval naar de PSOE, die tijdens de verkiezingscampagne beloofd had komaf te maken met de folteringen. Zeer tot ongenoegen van de socialisten stortte de kristendemokratische Baskische pers zich op het thema.

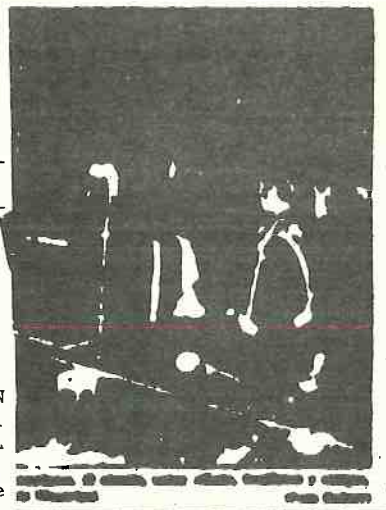
Tot dusver had Madrid alle rapporten over folteringen geminimaliseerd of afgedaan als propaganda van Herri Batasuna en dus van ETA militar.

De gewijzigde houding van de PN bracht met zich mee dat heel wat nieuwe registers opengetrokken werden. Luis Retolaza, minister van binnenlandse zaken van de Baskische regering, beschuldigde de socialisten in het weekblad "Interviu" (3) ervan het politieke geweld in de hand te werken door het verder laten gedijen van middeleeuwse folterpraktijken. Zowat alle waarnemers zijn het er trouwens over eens, dat er sinds de socialistische machtsovername meer gefolterd wordt in de Baskische politiekommisariaten dan onder de centrum-rechtse regering van Suarez.

Tussen november 1982 en april 1983 waren er niet minder dan 160 officiële klachten van slachtoffers van foltering (4), meestal vergezeld van een medisch attest. Een absoluut rekord. En een hallucinant cijfer, als je weet dat slechts een uiterst miniem percentage van de slachtoffers het aandurft officieel klacht in te dienen, gezien het reëel gevaar voor politierepressailles tegen henzelf of hun familieleden.

Autonomie teruggeschoefd

Een ander punt waarover de Baskische kristendemokraten, die de meerderheid vormen in de Baskische regering, het roerend oneens zijn met de Madrileense socialisten is de interpretatie van het autonomiestatuut. Volgens het Statuut van Gernika van 1979 en volgens de spanse grondwet heeft het Baskische autonome gebied (dat overigens een fractie uitmaakt van het historische Baskenland) het recht van wetgeving



INDO ANIVERSARIO

op terreinen die niet uitdrukkelijk tot de bevoegdheid van de centrale overheid hoort. Residuaire bevoegdheid dus. De gewesten kunnen onder meer zelf politiekorpsen vormen en eigen belastingen heffen.

Reeds in 1980 vond de toenmalige centrumcoalitie UCD dat dit statuut te ver ging. Samen met de PSOE, toen nog in de oppositie, werd een kaderwet opgesteld om de statuten van de 17 autonome regio's te "harmoniseren". In juni 1982 werd de wet, bekend als LOAPA, door UCD en PSOE in de Cortès goedgekeurd.

Door deze wet worden onder meer onderwijs, werkgelegenheidspolitiek sociale zekerheid en gezondheidszorg uit het autonomiestatuut gelicht.

Op 21 juli trok de Baskische regeringsvoorzitter Garaikoetxea (PNV) naar Madrid om de zaak met Gonzalez uit te praten. Het klikte helemaal niet. De PNV weigerde "ge-deeltelijke" tegemoetkomingen en stond op een globaal akkoord in de geest van het statuut van 1979.

De PSOE van haar kant verweet nu de Baskische kristendemokraten om van de ETA-dreiging gebruik te maken om het onderste uit de kan te halen. Het is duidelijk dat de sfeer van de gesprekken reeds kon gesitueerd worden in pre-elektorale sfeer. In het voorjaar van 1984 worden in Baskenland nieuwe regionale verkiezingen gehouden, en zowel PNV als PSOE zijn bang van Herri Batasuna.

De PNV vreest bij een te toegeeflijke houding stemmen van radicale nationalistes kwijt te spelen, de PSOE weet dat haar alles behalve socialistische politiek sowieso mensen naar het linkse Herri Batasuna kan drijven. Het wordt dus een dovemansgesprek.

De PNV, die het statuut van Gernika met Egmont-ijver aan haar eigen achterban verkocht, voelde zich ronduit belachelijk gemaakt. Maar begin augustus stelde het Spaanse Konstitutionele Hof dat liefst 14 van de 38 artikelen uit de LOAPA-wet strijdig zijn met de grondwet.

Een bittere pil deze keer voor de PSOE.

Franquinisme met een socialistisch gezicht?

Sinds de machtsovername door de socialistes steeg niet alleen het aantal gevallen van foltering. Ook de repressie tegen de vrije meningsuiting nam bananenrepublikeinse vormen aan.

Op 23 november werd het linkse Baskische dagblad EGIN op bevel van minister van binnenlandse zaken Barrionuevo in beslag genomen wegens zgn. "apologie van terrorisme". EGIN had gewoon een ETA-kommunikee gepubliceerd n.a.v. een aanslag in Renteria. Tegen de directeur van de krant werd een proces aangespannen waarbij hij tot een gevangenisstraf van 2 jaar werd veroordeeld.

De hoofdredakteur van het weekblad PUNTO Y HORA, spreekbuis van de linkse nationalistes, onderging hetzelfde lot. Voor een gelijkaardig delikt kreeg hij een jaar en acht maanden cel.

Mikel Castells, advocaat en voormalig senator voor Herri Batasuna, schreef in 1979 een vrije tribune in een Baskisch weekblad, waarin hij de overheid verweet niets te doen om extreem-rechtse kommando's op te sporen, die aanslagen hadden gepleegd op Baskische nationalistes en politieke vluchtelingen. Zijn proces begon te Madrid op 27 oktober j.l. Het openbaar ministerie eist niet minder dan 6 jaar gevangenisstraf.

Het meest bekende van de 400 processen i.v.m. persdelikten is dat van Xavier Vinader, journalist van Interviu, een soort Spaanse "Nieuwe Revue": een mengeling van

seks, sensatie en socialisme.

Vinader had in december 1980 een artikel gepubliceerd over het "Spaans Baskisch Bataljon", een extreem-rechtse organisatie die nauw samenwerkt met de Guardia Civil, en zich specialiseert in



aanslagen op Baskische nationalistes. In zijn reportage had Vinader de naam van de bar geciteerd waar hij deze jongelui had ontmoet. Kort daarop werden twee kopstukken van het bataljon vermoord door ETA-militairen. De verantwoordelijkheid hiervoor werd op de journalist geschoven. Vinader werd veroordeeld tot 7 jaar gevangenisstraf. Er

wachten hem overigens nog 14 processen wegens interviews met mensen die getuigden gefolterd te zijn geweest door de Guardia Civil. Intussen werd zijn woning al door een bomaanslag van het Bataljon vernield. Er kwam nog geen enkele reaktie van PSOE-zijde....

Nieuwe repressieve wetgeving

Deze week worden door de socialistische regering van Gonzalez een nieuwe reeks repressiematregelen aan de Spaanse Cortès voorgelegd. Er zouden zwaardere straffen komen, bijzondere straffen voor misdrijven tegen militairen en nieuwe, extra bewaakte gevangenisstraffen van het H-blok model.

Justitieminister Ledesma liet ook al doorschemeren dat een aantal kranten en tijdschriften en eventueel ook een politieke partij (Herri Batasuna) wel eens buiten de wet zouden kunnen worden gesteld.

De vrije meningsuiting kan gevaarlijk zijn voor het Spaanse socialisme. Maar het volk marcheert. Gonzalez, Carillo en extreem-rechts staan schouder aan schouder tegen het Baskische verzet. Franco lacht in zijn graf. (Christian Dutoit).

(1) FOESSA, Informe sociológico sobre el cambio político en España 1975-81

(2) C.J. VISSER, Spanje en de Baskische ETA. Terrorisme van diktatuur tot democratie

(3) INTERVIU, 9 maart 1983, "En Euzkadi se sigue torturando"

(4) Geciteerd door het socialistische weekblad TIEMPO en de kristendemokratische krant DEIA van 15 april 1983

VERKLARING

Begin oktober hebben wij de panden van het VNO en het NCW, de hoofdkantoren van beide werkgeversbonden in Den Haag met stenen en verfbommen bekogeld.

Wij protesteren daarmee tegen het beleid en de uitlatingen van deze werkgeversorganisaties.

Met instemming begroeten zij op Prinsjesdag de regeringsvoorstellen. De uitkeringen draait men verder omlaag. Prachtig vindt het VNO. De regering moet dit krachtige beleid vooral voortzetten. Juist de zogenaamde "echte" minima moeten het hardst gepakt worden. Die zullen dan ook wel de sterkste schouder hebben. En dan komt het NCW plotseling op voor de werkende arbeiders en probeert op die manier twee bevolkingsgroepen tegen elkaar op te zetten.

De geschiedenis heeft ons geleerd dat wat goed is voor het bedrijfsleven juist niet goed is voor de gewone mensen.

Het FNV heeft op 4 oktober eindelijk ook eens opgeroepen tot harde acties. Stiptheidsacties, stakingen, wandeltochten.

Uitkeringstrekkers kunnen echter niet staken. Zij hebben geen tegenwoordigers, vriendjes of handlangers op de verantwoordelijke posten. En omdat zij het hardst gepakt worden, zullen zij ook steeds harder terugslaan.

Voor ons is de grens bereikt. Span-doeken lossen voor ons niets op. Met deze actie geven wij het FNV een voorbeeld

Werkgeversbonden worden hier niet op z'n Duits aangepakt, maar gaat men echter door met het de grond in trappen van grote groepen van de bevolking, dan kunnen de instituten niet gespaard blijven.

Kommando Wim Kok en

De Beweging van de Derde Dinsdag

DEN HAAG. EN TOEN....

De 29ste oktober, de grote demonstratie in Den Haag. Enkele weken later dreigen de eerste raketten te worden geplaatst in Engeland. Als reactie hierop zijn 112 militaire bases in Engeland geblokkeerd.

In Nederland is er een ondersteuningsactie bij Soesterberg gevoerd en een picketline bij de Engelse ambassade in Den Haag gehouden. Donderdag 17 november is er een vergadering in de Blauwe Aanslag (ingang koffiehuis Blau).

Aanvang 19.00 uur. Daar zal worden doorgesproken wat we nog meer kunnen doen, ook bijvoorbeeld met betrekking tot Woensdrecht.

ZWART WERKEN BIJ DE POLITIE

Volgens de Haagse burgemeester heeft het politie-optreden voor en tijdens prinsjesdag zich afgespeeld binnen het kader van de wet, waarbij de beginselen van proportionaliteit in het oog zijn gehouden.

Dit in antwoord op vragen gesteld door een gemeenteraadslid van Links Den Haag. Hoe zat het ook al weer?

In de dagen voor prinsjesdag zijn er mensen benaderd om de politie te informeren over op handen zijnde akties door o.a. uitkeringsgerechtigden. Degene die hiervoor is benaderd zou een onkostenvergoeding krijgen, aldus de burgemeester. Wat hij er niet bij vertelt is dat er ook nog wat zou worden geregeld over een gevangenisstraf die nog moest worden uitgezeten.

In diezelfde week is er trouwens nog iemand op een heel andere manier benaderd. Namelijk 's nachts op straat door rechercheurs die bedreigden en mishandelden toen hij niet wilde antwoorden op vragen over de werklozenbond en de komende akties.

De burgemeester doet vooral zijn best om ons te doen geloven dat het er echt alleen om ging prinsjesdag ordelijk te doen verlopen. Terwijl er aan het eind van die dag, toen de akties allang voorbij waren, nog iemand is gevraagd om te infiltreren in aktiegroepen. Het ging om iemand die er in hun bekrompen ogen anders uitzag dan de gemiddelde aktievoerder (ster). Die werd uitgenodigd om een aanzienlijk bedrag zwart bij te verdienen.

Het blijkt dat vooral minderjarigen met weinig geld worden gevraagd vergaderingen van aktiegroepen bij te wonen en plaatsen te bezoeken waar aktieve mensen zich plegen op te houden. Het zou leuk zijn als hierover ook eens vragen worden gesteld. Eens kijken of de burgemeester dan nog zo openhartig is.

Duidelijk is in ieder geval dat het de politie niet alleen gaat om het eenmalig verwerven van inlichtingen, maar om langdurige en regelmatige informatie over personen en groepen die aktief zijn in Den Haag.

Natuurlijk is allang bekend dat dit soort dingen gebeuren, maar het is toch heel klote als je hoort dat in je eigen omgeving mensen worden benaderd om, tegen betaling, informatie door te geven.

Het is gewoon heel vervelend dat je bij de voorbereiding van akties niet kunt kiezen op welke manier je met mensen om wilt gaan. Zeker wanneer je veel mensen bij een aktie wilt betrekken moet je ten opzichte van mensen die je niet goed kent wantrouwig zijn, waardoor er een sfeer van achterdocht en verdachtmakingen kan ontstaan. Dat is natuurlijk ook een bijkomend doel wat men voor ogen heeft bij dit soort gore praktijken. Het is

de politie niet alleen te doen om informatie sec, maar ook om verdeeldheid te zaaien binnen aktiegroepen door het kreëren van een sfeer van wantrouwen. Door dit laatste in de gaten te houden door wel voorzichtig te zijn, maar je niet paranoia te laten maken kun je er voor zorgen dat ze dit niet lukt.

ECHT WAAR!

Twee waar gebeurde gevallen van een totaal verkeerd politie-optreden in Leiden.

1) Op 28 oktober om 12.15 reden John, Tom en Touw in het v.d.Werffpark in Leiden, toen er opeens twee motorkitten aan kwamen rijden. De jongens werden aangehouden en kregen alledrie een bon omdat ze op het voetpad reden. John had geen bel, waar hij ook nog tien gulden voor moest dokken. Ook kregen John en Tom allebei een bon omdat ze geen wit achterspatbord hadden,... hiervoor moest Tom tien gulden betalen en John twintig (rara hoe kan dat).

Terwijl de gele briefjes werden uitgedeeld viel er vlakbij hun een oud vrouwtje op de stoep. De kitten zagen dit wel, maar deden nix. Tom moest ernaar toe lopen om het meisje overeind te helpen... Toen hij zei dat de kitten dit eigenlijk hadden moeten doen, werd dit als een belediging opgevat!

Op een gegeven moment begon 1 van de kitten te zeiken over John zijn adres, en hij vroeg over de walkie-talkie aan iemand op het buro om het na te kijken. Op het buro hebben ze het in het telefoonboek nagekeken, maar omdat John op een kamer woont, staat hij op dat adres niet in het telefoonboek. Op deze grond moest hij opeens mee naar het buro, en ze riepen een wagen op. Tom vroeg waarom John meemoest en hij zei dat hij het allemaal maar onzin vond.

Dit was niet naar de zin van oom agent, hij werd meteen "aggressief" genoemd (!) en mocht ook meteen maar mee. Hij zei dat hij niet in de auto zou gaan. De kit zei toen letterlijk: "Je gaat erin of ik schop je erin". Toen zijn ze maar wel meegegaan, al had de kit ze nog niet eens mogen meenemen.

Op het buro aangekomen moesten ze hun zakken leegmaken, en toen ontdekten de kitten dat John zo'n kleine cassetterecorder in z'n binnenzak had, met zo'n leuk klein bandje, wat hij bij het uitdelen van de bonnen al op opname had gezet.....

De cassetterecorder werd ingepikt en John en Tom moesten de cel in. Al het bewijsmateriaal, zoals wat er tegen Tom was gezegd toen hij niet mee wilde, en diverse beledigingen aan het adres van John en Tom, stond erop.

Dit hadden de kitten ook door en ze hebben de drie kwartier dat John en Tom in de cel zaten gebruikt om er allerlei onzin over op te nemen. Muziek, papiergekraak, kauwgongekauw, gefluit en allemaal kinderachtig gelul. Later kwamen ze nog naar John toe en vroegen waarom hij nou zonodig een bandje als bewijsmateriaal moest opnemen. Nou ja.

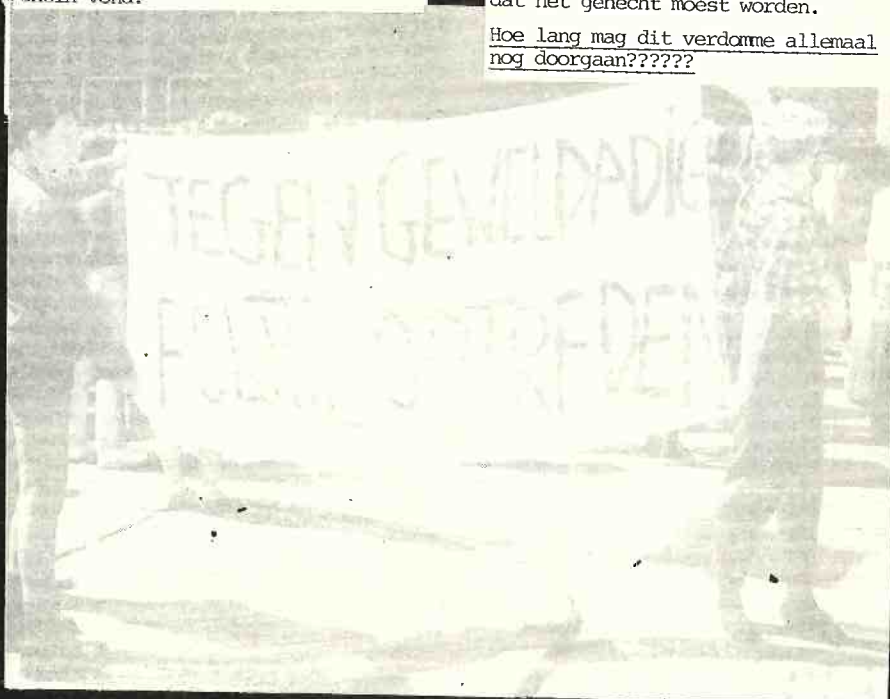
Na drie kwartier kregen ze de cassetterecorder terug en "mochten" ze weg.....

2) Het was drie oktober, Leiden viert haar ontzet. Mohammed liep met twee vrienden op de kermis. Een eindje verderop werd een andere Marokkaanse jongen (die ze niet kenden), aangehouden omdat hij had staan vechten. Mohammed en zijn vrienden gingen kijken wat er aan de hand was. Toen de politie ze aan zag komen, werden ze ook meteen het busje ingegoooid, de kitten zeiden:

"Jullie willen hem zeker helpen, hè!"

Op het buro hebben ze flinke klappen opgelopen, ze hadden blauwe ogen (niet van nature) en één jongen moest naar het ziekenhuis, hij had zo'n klap op z'n gezicht gekregen dat het gehecht moest worden.

Hoe lang mag dit verdorpe allemaal nog doorgaan?????



PERSBERICHT

Vannacht is de Webster universiteit aan de Boommmarkt, die vandaag open gaat, met de leus 'McDONALD'S HAMBURGER UNIVERSITY' beklad en zijn de sloten dichtgelijmd, omdat hier de rijken wordt geleerd nog rijker te worden, de machtigen nog machtiger.

Webster university levert voor veel geld steunpilaren voor de verrotte kapitalistische maatschappij bij wie het 'heil' van het kapitalistische systeem en de 'goedheid' van het VS-imperialisme er met de paplepel wordt ingegoten.

DE REGERING VAN GRENADA WERD TWEE DAGEN VOOR DE INVASIE INGELICHT DOOR DE JAMAICAANSE REGERING. WIJ OOK, DAAROM WERD.....

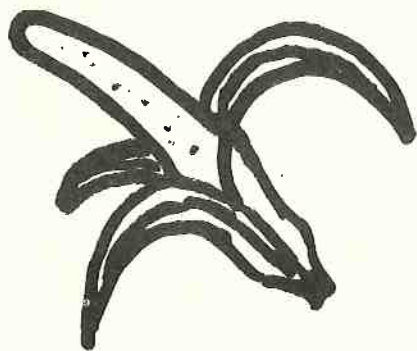
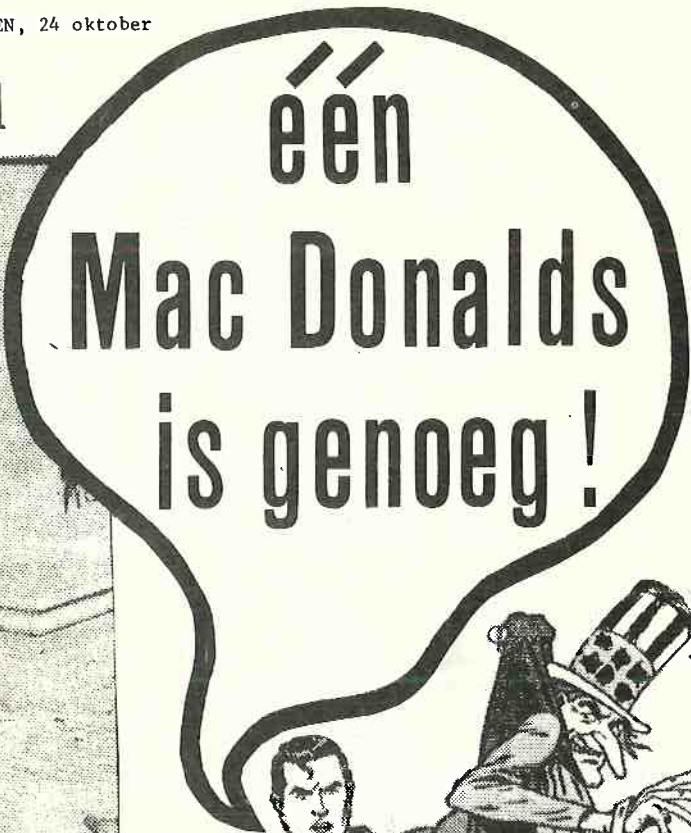
Leiden

LEIDEN, 24 oktober

Webster University beklad



* Een medewerker van de Webster University tracht de dichtgelijmde deur te openen. (foto Holvast)



DE BANANEN-REPUBLIEK
VOOR DE BANANEN

Wat je niet RUIKT,

BESTAAT niet

MILIEU

Hoe ruimt LEIDSCHENDAM
haar GIFTBELTEN op?

Over de vuilverbranding in Leiden.

Vroeger, nou ja vroeger, gooiden men het huisvuil op een hoop buiten de stad. Daar kon men dan later een recreatiepark met een ECHTE HEUVEL van maken. Tegenwoordig, nou ja..., vindt men dergelijke bergen een gevaar voor de volksgezondheid. Althans, de bevolking wordt er onrustig van, als ze naast zo'n berg wonen. Daar doet de overheid iets aan. Net als in Parijs, de hoofdstad in Europa, wordt nu ook het huisvuil in Leiden verbrand. De verbrandingsovens bevinden zich precies tussen twee woonwijken, de Merenwijk en Groenoord. Afhankelijk van de windrichting klagen de bewoners uit deze wijken afwisselend over stank en hoofdpijn. Het stinkt inderdaad nogal: verbrande etensresten, wasmachines, hout, dierenlijken, plastic, koelkasten en wat dies meer zij.

Wat gebeurt er dan: het onderzoeksburo van TNO krijgt de opdracht aan te tonen dat de stankoverlast aan de overheidsnormen voldoet. Wat de buurtbewoners in hun neus krijgen is dus wetenschappelijk gezien, ongegrond (of iets dergelijks).

Het rapport is, voor de kritische lezer, en wat zijn we anders, nogal onvolledig. Zo wordt er alleen gekeken naar vrijkomende stoffen die stank veroorzaken. Er zijn echter een hoop stoffen die je niet ruikt, maar die wel gevaarlijk zijn. Bijvoorbeeld het beroemde koolmonoxide. Hiermee kan je koldampvergiftiging oplopen.

Wat blijkt nu, je raadt het al, de uitstoot van deze stof is zelfs aanmerkelijk hoger dan door de overheid is toegestaan. De gevaarlijke stoffen die je wel ruikt en waar je ook hoofdpijn van krijgt, zijn ook maar kantje boord. Veel stoffen, zoals gechloreerde koolwaterstoffen, die ontstaan als je plastic verbrandt, komen niet voor in het rapport. Je ruikt ze immers niet, je merkt het pas na een tijdje, als je van die rare knobbeltjes krijgt, van binnen of van buiten: dat maakt niet uit! Hetzelfde gaat op voor aromatische verbindingen, waaronder het niet minder beroemde benzeen en toluen.

Een apart hoofdstukje is nog de radioactiviteit. Dit wordt speciaal toegevoegd (er is toch genoeg van). De verbrandingsovens zijn namelijk dicht. Er zit geeneens een raampje in. Niemand weet dus of ze vol zijn of leeg, en zo ja, hoe vol (of hoe leeg). Men voegt dus radioactieve isotopen, rechtstreeks geïmporteerd uit Dodewaard, toe aan het huisvuil, zodat met Geigertellers wetenschappelijk vastgesteld kan worden hoe hoog het afvalpeil is. Wat gebeurt er met deze radioactieve stoffen? Die verbranden gewoon mee (maar ze blijven even radioactief!) en verdwijnen via de schoorsteen. Geen haan die ernaar kraait, want je ruikt of ziet het niet. En Dodewaard heeft weer een probleem minder.

De overheid houdt zich vooral bezig met geruststellen. Het valt allemaal wel mee. Als er bijna niets te ruiken is, dan is er ook geen probleem. De gevolgen voor de volksgezondheid op langere termijn, spelen geen rol van betekenis. Men kan immers altijd nog vervuilen. Lekkerkerk, Gouderak, Volgenmeer, Dordrecht: er is nog plaats zat in Nederland!

W.L.

In Leidschendam is het al enige jaren bekend dat de voormalige verffabriek 'Titanine', gevestigd aan de rand van een woonwijk, het terrein behoorlijk heeft vervuild. Wie schetst de verbazing van menig Leidschendammer als er dan op een gegeven moment berichten in de pers verschijnen dat de gemeente, in het kader van de grote landelijke gifopruiming, in onderhandeling is met de eigenaar van het 'Titanine' terrein, 'Bodewes Beheer', over het eventueel opruimen van de troep. De grote gemeentelijke stok achter de deur is dat ze het terrein alleen willen kopen als het schoon wordt opgeleverd. In hetzelfde persbericht stond ook te lezen dat het schoonmaken van het terrein van de grond van de voormalige gasfabriek, onder het motto 'de vervuiler betaalt', op kosten van het GEB gaat gebeuren. Automatisch ga je dan afvragen: wie is dat GEB? Juist ja: de Leidschendamse bevolking die gas afneemt van dit openbaar nutsbedrijf.

Een gouden tip voor de gemeente Leidschendam; let op burgemeester! In deze 'rechtsstaat', waarin de rechten van ondernemers, huiseigenaren, prinsen en andere uitbuiters tot algemeen belang zijn verheven, is toch één keer een uitspraak gedaan in een rechtzaak, waarmee de gemeente Leidschendam de 'onderhandelingen' (of was het nu: het handjevat?) op korte termijn succesvol kan afsluiten. In het geval van die rechtzaak ging het ook over het opruimen van een zootje gif. Beklaagde in dit proces was: Philips Duphar (absoluut géén reclame). Zij werden in dit proces veroordeeld tot het betalen van de opruimingskosten, logisch, want ze hadden het er zelf neegelegd.

Als de gemeente nog lang onderhandelt met 'Bodewes (wan) Beheer', iets dat ze met de Leidschedamse gasafnemers uiteraard niet hebben gedaan, dan zijn straks dezelfde vervuilers als bij het GEB aan de beurt om te dokken.

Intussen wacht de Leidschendamse bevolking af wanneer de gemeente de onderhandelingen gaat openen met de burgerij over bijvoorbeeld het niet meer betalen van gasrekeningen, onroerend goed belasting, reinigingsrechten e.d. Het vermoeden bestaat dat dan de deurwaarder gewoon komt afrekenen.

NEAAR HOS S GREIFE

Dan raken hart of lever
Genadiglijk defekt,
Zo stikt in de jenever
Het Hollands intellect.

'Ons Nationaal Drinklied'
Erich Wichmann.

Twee maal in de week wordt Den Haag en omgeving vervuild met het huis-aan-huis blad 'NU'. Dat verschijnen is meteen het meest schokkende dat het vod doet. Zo nu en dan poogt men echter een artikeltje over het een of ander tussen de advertenties door te gooien. Zoals een interview met Adriaan van der Veen, begin oktober. Deze bejaarde Haagse literator schutterde in dat stuk met de opmerking dat 'de boel in Den Haag nogal is ingedut'. Uiteraard met betrekking tot het schrijversvak.

Hij vervolgde direkt daarop met 'Eerlijk gezegd zou ik niet precies weten wat er hier nu aan jongere schrijvers actief is'. Juist ja! Als je dat niet weet, moet je niet van die liederlijke taal uitslaan. Daar gaat je gebit maar van klappen.

Dit is (wordt) een rubriek. Een steeds terugkerende pagina in 'De Zwarte'. Over poëzie.

Vaak wordt er over de poëzie gedacht als zijnde iets dat blijft steken in 'donkerrode wolkpartijen en boven je broze gezicht' en 'zilveren linten die traag door oneindig laagland gaan'. Het alternatief moet worden aangedragen door wat men noemt 'de popdichters'.

De nieuwe dichtkunst heeft inderdaad een voortreffelijke start gekend. Geïnspireerd door mensen als Linton Kwesi Johnson en John Cooper Clark (beiden Engelslui), vlogen ook hier ter lande de beken open. Dichters als Diana Ozon en Bart Chabot (oh, Bart, waar zit je nou? Alleen nog op het 'Oorkantoor?') zijn daar letterlijk en figuurlijk sprekende voorbeelden van.

En toen? Neem een jongerencentrum dat een poëtisch programma presenteert en jawel, daar is die hele, zichzelf herhalende en elkaar bevlakkende kliek weer: Johnny van Doorn, Simon Vinkenoog, Jules Deelder, Ton Lebbink en nog een kindervuist vol anderen. Als

opa en oma ook worden verwacht draaft meestal Drs. P of Hans Dorrestein als toetje op. Oh, over de monumenten niets dan goeds. Enkelen hebben ontegenzeggelijk een overmaat aan kwaliteit in huis. Maar net zo goed als op de wall-of-noise zender Hilverdrie het prachtigste lied volkomen dood wordt gedraaid, zo verwordt ook 'Swami Bami' tot een niet meer te verteren en uitgekauwd kliekjesmaal.

Is het wellicht gelegen in het feit dat Nederland is gevormd door het aanslibsel van wat grote rivieren? In elk geval: de toestanden hebben hier nogal de neiging te verzanden. De schuld van het verzanden van de nieuwe dichtkunst (voor zover daar sprake van is) kan worden gelegd bij de (gerenomeerde) bladen en de podia-bevoorraders. Even wordt er iets vernieuwends aangepakt en, hop, de goede daad is weer verricht; de penning kan naar de andere broekzak.

WAANZIN

In het kader van de wederzijdse ontwapening riep de paus op tot uitbanning van de godsdienstwaanzen

Binnen tien minuten legde een uitzinnige menigte de laatste nagel aan zijn kruisiging

Zelden was een persiflage beter geslaagd

(Uit: 'De Vuilnisman komt in elke Straat').

Het mag duidelijk zijn waar ik naartoe wil.

De rubriek is gebaseerd op twee gedachtes: ten eerste geloof ik dat er wel veel en goed wordt geschreven en ten tweede wil ik dat naar buiten brengen.

Dichters-van-nu, uit Den Haag, uit de regio, uit Nederland & België. Hun verzen schrijvend tegen de toestanden-van-nu. Dichters die wel en dichters die niet het podium bestijgen. Ze zijn er wel degelijk, slechts de voetlichten staan verkeerd afgesteld.

Een raad voor de schrijvende lezer: schuw niet om je konterfeitsels naar het, voorin vermelde, postbusnummer te sturen. En de kwaliteitscontrole? Ach, wie bepaalt dat en wat is kwaliteit?

JAT BEWUST

'Jat bewust' is de leus en dat doen ze dan ook heel zorgvuldig, al eeuwenlang Pikte land van ons af voor het spoor en de weg en een vliegveld voor eigen belang

Pikte land van ons af voor fabriek op fabriek en een buitenverblijf voor de stand Vond de blokkendoos uit voor het volgzame volk en een boomloze buurt zonder band

Nam de macht van ons af voor een schijnparlement en een koning een paus en zijn god Vond wat vijanden uit voor een oorlog zo koud elke strijdbare man komt aan bod

Draai maar mee met die hap strooi je ogen vol zand huichel mee met het wettig gezag Geef je leven, je geld je resterende kracht en verdedig hun buit met een lach

Loop te hoop slechts één dag tegen kernwapentuig laat de rest van de zaak ongemoeid Ga maar mee in hun waan vecht maar mee voor hun poen en ik????? Ik ben daar besodemieterd!!

Een post scriptum. Pluriformiteit houdt vaandels hoog. In de strijd tegen het seksisme, voor de gelijkwaardigheid der geslachten, ben ik op een aantal punten nogal eigenwijs. Zo kan ik als dichter de term 'dichtersters' slechts met kramp uit mijn pen krijgen. Ik hou niet van kramp. Bij mij blijft het dus 'dichters', waarmee ik, zoals gebruikelijk, de mannetjes en de vrouwtjes bedoel. (Aad).



LAAT DE RIJKE
DE KRISIS BETALEN

boskoop

Boekhandel 'De Vijfde Kolonne'
Nieuwstraat 18

Open: vrijdag 19 - 21 uur
zaterdag 11 - 16 uur

Kraakspreekuur
in 'De Vijfde Kolonne'
vrijdags tijdens openingsuren

Drukkerij/uitgeverij 'Macula'
Nieuwstraat 26
tel 4381/6079

delft

Kraakspreekuur
Kraak-aktiekafé, Voorstraat 78
maandag 21 - 22 uur

PLAK Aktiekafé
Lange Geer 66, tel 784676
Elke donderdag vanaf 20 uur

Vrouwenhuis
Molslaan 46, tel 126511
Dinsdagavond 00 Kafé

Blijf van mijn lijf
Postbus 3267, tel 124501

Vrouwen tegen seksueel geweld
Postbus 3293

Vrouwen hulptelefoon
tel 146110

DADM + MISFITS
Boekhandel en platen/cassettes
Nieuwe Langedijk 67 - 69

gouda

Kraakspreekuur
Raam 101
vrijdagmiddag

den haag

WAF/sollisitheek
Stationsweg 102
tel 896230

Haags advocatenkollektief
Bazarstraat 35, tel 457300
Spreekuur, di & do 16 - 17 uur
Advokatenkollektief Vaillantlaan
Vaillantlaan 302/304, tel 888600
Haagse wetswinkel
(gratis juridische adviezen)
Hoefkade 542, tel 803716
maandag 19 - 21 uur
Buro voor rechtshulp
(gratis juridisch advies en toewij-
zing advocaten)
ma, di, do & vr 9.30 - 12 uur
di 19 - 21 uur
Javastraat 52, tel 639905

Sosjale Joenit
(aktie, hulp & infocentrum voor
jongeren in krisissituatie)
Juffrouw Idastraat 10
tel 655930

Kraakspreekuur
vrijdagmiddag in 'De Grote Leegte'
(tijdens openingsuren)
woensdagavond in het 'Breekijzer'
tussen 19 - 21 uur

Kraakkafé
'Het Brullende Breekijzer'
Lutherse Burgwal 1
wo/zo vanaf 21.30 uur

Koffiehuis/eetkafé
'Blau'
Buitenom 216
wo/zo 16 - 20 uur

Boekhandel
'De Grote Leegte'
Buitenom 216
wo/zo 16-20 uur

Boekhandel
'De Rooie Hond'
Witte de Withstraat 35
tel 648861

Sosjale Joenit
Juffrouw Idastraat

Vrouwenhuis:boekhandel 'Trix'
Anna Palownastraat 35

Vereniging dienstweigeraars
p/a sosjale joenit
(belangenvereniging voor dienstwei-
geraars, onfersteuning anti-milita-
ristische akties, etc.)
Dienstweigerspreekuur, wo 20 - 22 u

Haags Initiatief
Meldkamer facisme/diskriminatie
tel overdag 468810
's avonds 604402

Emmaus rommelmarkten
(opbrengst voor groepen in binnen
en buitenland)
Prinsegracht, tel 639273

RADIONIX

Haagse zender voor het verzwegen
nieuws. Elke donderdagavond van 7
tot 8 uur. FM 103 m.

Drukkerij 'De Bijstand'
Buitenom 216

leiden

ALARM
Infowinkel, Lokhorststraat 25

Boekhandel Manifest
Hooglandse Kerkgracht 4
tel 125691

Feministische boekhandel Gaia
Pieterskerkchoorsteeg 1
tel 143684

Ziekenboeg
Noordeinde 2^a

Kraakbond
dinsdag 17 -19 uur
bij het KWJ
Koppenhinksteeg 2, tel 121139

"Tot ziens in betere tijden"
Afscheid van het kraakkafé
op 26 november
Lange Markt 29, Leiden

zoetermeer

Persburo buitenlanders
Postbus 294, 2700 AG

bij de kachel weg

BUIT TE KIJK

Bij de overval op de kommandobunk-
ers in Katwijk en Noordwijk is veel
materiaal veroverd. Deze buit (en
nog veel meer) wordt tentoongesteld
in vier steden tegelijk. In Amster-
dam (Wyers), Nijmegen (Pontanusstr)
in Den Bosch en Rotterdam (Trefcen-
trum, Westersingel 16). En dat al-
les in het weekend van 18 t/m 20
november.

HET MIDDEN OOSTEN: BRANDPUNT EN BRANDHAARD.

Het midden oosten is op dit moment
één van de voornaamste brandhaar-
den in de wereld. De plaats waar
Amerika en Rusland op de meest na-
drukkelijke wijze tegenover elkaar
staan. Het midden oosten (Libanon,
Syrië, de Perzische Golf) is, naar
het zich op het moment dat dit ge-
schreven wordt laat aanzien, de
plaats die als eerstvolgende (nog
voor Nicaragua) het toneel zal zijn
van een uiting van de grootheds-
waanzin van het Amerikaanse imperi-
alisme in de vorm van een rechts-
streeks militair ingrijpen.

Rond dit thema organiseert het
Haags Palestina komitee een infor-
matieavond op 30 november 20.00 uur
's avonds in de tropische tuin van
de Houtzagerij (ingang aan de Hout-
zageringssingel).

Het programma is als volgt:
TOM KAMPHOF (Pax Christie): de be-
tekenis van het midden oosten voor
de Nederlandse vredesbeweging en
vice versa.

RELUS TER BEEK (PvdA): de invloed
die Nederland heeft/zou kunnen heb-
ben op het gebeuren in het midden
oosten.

MAX VAN WEEZEL (Vrij Nederland): de
aktuele situatie in het midden oos-
ten.

TOINE VAN TEEFFELN (Palestine Ko-
mittee): zonder oplossing voor de
Palestijnen geen oplossing voor het
midden oosten.

De namen van de sprekers van
Pax Christie en de PvdA zijn onder
voorbehoud. Er wordt verder contact
gezocht met een vertegenwoordigster
van het Israelische komitee tegen
de oorlog, die op dit moment in Ne-
derland verblijft.

Na een korte inleiding van de
sprekers is er uitgebreid ruimte
voor discussie met hen.

De avond wordt besloten (naar
alle waarschijnlijkheid) met de
film: 'Beirut, ma ville', van Jo-
selyn Saab. Deze nog niet eerder in
Nederland vertoonde film geeft een
beeld van de situatie in Beirut
tijdens en na de inval van Israel
in de Libanon en wordt over het al-
gemeen als de beste film over dit
onderwerp beschouwd.

De entree is gratis, wel gaat
de pet rond.

Voor verdere informatie:
Wilbert Pot, 070 - 894594
Lot Walkate, 070 - 638508
Ben Mouton, -070 - 892409

LUBBONOMICS: Ruimte voor de Ondernemer !!

